

vagevuur en toen ik een overleden vriendin van me herkende, vroeg ik haar verschillende dingen over mijn toestand, vooral of mijn toestand de Wil van God was en of het Jezus is die komt of de duivel. Dus zei ik haar: "Omdat jij voor de Waarheid staat en je dingen met grote helderheid kent zonder dat je je kunt misleiden, kun je me de waarheid vertellen over wat mij aangaat".

En ze zei me: "Wees niet bang, jouw toestand is de Wil van God en Jezus houdt erg veel van je – daarom openbaart Hij zich graag aan jou". Ik maakte sommige van mijn twijfels aan haar duidelijk en vroeg of ze zo vriendelijk wilde zijn om in het licht der waarheid te zien of deze waar of vals waren en of ze zo lief wilde zijn om me dit te komen vertellen; als tegenprestatie zou ik voor haar een mis laten opdragen".

En zij vervolgde: "Als de Heer het wil, want wij gaan zo op in God dat we zelfs niet met onze ogen kunnen knippen, als Hij het er niet mee eens is. We verblijven in God zoals iemand verblijft in een ander lichaam, die alleen kan denken, spreken, kijken, werken en lopen in zoverre dat lichaam dat hem omgeeft, het hem toestaat. In feite is het voor ons niet zoals voor jullie die je laat leiden door je vrije wil, je eigen wil; voor ons is er geen sprake van onze wil, onze wil is alleen de Wil van God – daarvan leven wij, daarin vinden we al onze voldoening en Die maakt al het goede en onze glorie uit. En terwijl ze een onuitsprekelijke voldoening uitstraalde over deze Wil van God, gingen we uit elkaar.

14 maart 1900

Hoe zielen aan te trekken naar het katholicisme.

Omdat mijn biechtvader me had opgedragen om de Heer te smeken dat Hij me zou tonen wat er gedaan moet worden om zielen naar het katholicisme te trekken en zoveel ongeloof uit te roeien, bad ik verscheidene dagen en de Heer verwaardigde zich niet om Zich op dit punt te openbaren.

Tenslotte bevond ik me vanmorgen buiten mezelf en werd ik overgebracht naar een tuin die de tuin van de Kerk leek te zijn en daar waren veel priesters en andere hoogwaardigheidsbekleders die over dit onderwerp spraken. Terwijl zij in gesprek waren, kwam er een enorme grote en sterke hond te voorschijn en de meesten waren zo bang en zo uitgeput alsof ze gebeten waren door dat beest en zij maakten zich als lafaards uit de voeten. Die woeste hond kreeg geen kans om degenen te bijten die Jezus als het centrum in hun hart hadden, bij wie Jezus aldus de kern vormde van hun actie, gedachten en verlangen. O ja, Jezus beschermde deze mensen en dat beest werd zo zwak dat het zelfs geen kracht had om te ademen.

Welnu, toen zij in gesprek waren hoorde ik Jezus achter mij zeggen: “Alle anderen gemeenschappen weten wie er bij hen horen, alleen mijn Kerk weet niet wie haar kinderen zijn. De eerste stap is te weten komen wie er tot Haar behoren, en dat kun je te weten komen door op een dag een bijeenkomst te organiseren waarop je hen uitnodigt, zodat wie katholiek is naar de afgesproken plaats kan komen en daar gaan ze, met de hulp van katholieke leken, beslissen wat raadzaam is om te doen.

De tweede stap is die katholieken die daar zijn aan te zetten om te biechten, wat het belangrijkste is om de mens tot vernieuwing te brengen en ware katholieken te vormen. En dit niet alleen voor degenen die aanwezig zijn, maar zij moeten de leiders verplichten dat zij hun kerkleden tot de biecht brengen; en als dat niet lukt op een vriendelijke manier moeten zij hen uitsluiten. Als iedere priester eenmaal een kern van katholieken heeft gevormd, dan kunnen zij verder gaan met volgende stappen. In feite lijkt het zien van het juiste ogenblik, de manier waarop je contact maakt met andere gemeenschappen en hoe voorzichtig je jezelf manifesteert op het snoeien van bomen dat zorgt voor grote en rijpe vruchten. Maar als de boom niet wordt gesnoeid zorgt die inderdaad voor een mooie opbrengst van blad en bloem, maar zo gauw er vorst komt of het waait vallen de bloemen af en blijven de bomen kaal, omdat de bomen geen sappen genoeg hebben en geen energie om zo veel bloesem uit te laten groeien tot vruchten. Hetzelfde gebeurt wat betreft godsdienst: eerst moet er een geschikte gemeenschap van katholieken zijn om andere gemeenschappen te kunnen ontmoeten en dan kun je dieper doordringen in andere gemeenschappen om één gemeenschap te vormen”.

Hierna hoorde ik hem niet meer en zelfs zonder Hem te zien bevond ik me weer in mezelf. Wie kan mijn pijn verwoorden dat ik de gezegende Jezus de hele dag niet gezien had en de tranen die ik had vergoten!

15 maart 1900

Jezus voelt zich ontwapend door de slachtofferzielen.

Omdat Hij weg bleef werd ik verteerd door verdriet en ik voelde me zo koortsachtig dat ik leek te ijlen. Welnu, omdat mijn biechtvader kwam om het goddelijk offer op te dragen, kreeg ik de Communie, maar ik kon mijn lieve Jezus niet zien zoals gewoonlijk, dus begon ik met mijn nonsens: “Zeg me toch, mijn hoogste goed, waarom laat U U niet zien. Deze keer komt het me voor dat ik geen aanleiding heb gegeven om U terug te trekken! Hoe kunt U me zo achterlaten? Ach, zelfs vrienden op deze aarde gedragen zich niet zo, als ze moeten scheiden, zeggen ze elkaar tenminste vaarwel – en U? U zegt me zelfs niet vaarwel? Hoe is dat mogelijk? Is dat nu een manier? Vergeef me als ik zo

spreek, het is de koorts die me doet ijlen en me tot dwaasheid brengt". Wie beschrijft al de nonsens die ik Hem zei? Het lijkt op verkwisting van tijd.

Welnu, terwijl ik ijde en weende, toonde Jezus eerst een hand, dan een arm. Toen zag ik mijn biechtvader die me opdroeg de kruisiging te ondergaan en Jezus toonde zich als het ware gedwongen door gehoorzaamheid en direct zij ik Hem: "Waarom liet U zich niet zien?" En Hij, zeer ernstig, zei: " *'t Is niets... Ik wil de aarde kastijden en als Ik zelfs maar met één schepsel een goede relatie heb, voel Ik me ontwapend en heb Ik geen kracht om de kastijdingen door te laten gaan, omdat jij, als Ik me laat zien en jij ziet dat Ik kastijdingen moet zenden, begint te zeggen: 'Stort die in mij – laat mij lijden', en dan voel Ik me overgehaald door jou, dus kom Ik nooit toe aan de kastijdingen en de mensen worden steeds brutaler*".

Welnu, toen mijn biechtvader de eis van de gehoorzaamheid bleef herhalen door mij de kruisiging te laten ondergaan, reageerde Jezus zelfs maar langzaam bij het vragen van deze gehoorzaamheid, niet zoals de andere keren, toen Hij onmiddellijk wenste dat ik me onderwierp. Hij zei: "En jij, wat wil jij doen?" En ik: "Heer wat U maar wilt" Zich wendend tot mijn biechtvader zei Hij hem met een ernstig gezicht: "Wilt ook u Mij aan banden leggen door haar in gehoorzaamheid te laten lijden?" En terwijl Hij dit zei begon Hij mij te laten delen in de pijnen van het kruis. Toen leek Hij tot rust gebracht en stortte zijn bitterheid uit en toen vervolgde Hij: "Waar is je biechtvader?" En ik: "Heer, ik weet niet waar hij naar toe ging: ik zie hem inderdaad niet meer bij ons". En Hij: "Ik wil hem zien, omdat Ik hem wil verkwikken zoals hij Mij verkwikte".

17 maart 1900

Het verdriet van de Paus. Nederigheid.

Vanmorgen toonde de gezegende Jezus me de H. Vader met gespreide vleugels, op zoek naar zijn kinderen om hen te verzamelen onder zijn vleugels; en ik kon zijn klachten horen: "Mijn kinderen, mijn kinderen, hoe dikwijls heb ik geprobeerd jullie te verzamelen onder mijn vleugels – en jullie ontsnappen me! O, alsjeblief, luister naar mijn klagen en heb medelijden met mijn verdriet". En terwijl Hij dit zei weende hij bitter, Het leek of het niet alleen de leken waren die de Paus in de steek lieten, maar ook priesters en deze bezorgden de H. Vader nog groter verdriet. Hoe meelijwekkend was het om de Paus in deze situatie te zien. Hierna zag ik Jezus die zich voegde bij het klagen van de H. Vader en er aan toevoegde: "Weinigen zijn trouw gebleven en deze weinigen trekken zich terug als vossen in hun holen. Zij zijn bang zich bloot te geven om hun kinderen weg te houden van de wolven. Zij spreken, zij doen voorstellen, maar het zijn

allemaal woorden die wegwaaien in de wind. – Zij komen nooit tot daden”. Na deze woorden verdween Hij.

Een ogenblik later kwam Hij terug. Ik voelde me vanbinnen tot niets worden in de aanwezigheid van Jezus, en Hij zag dat en zei: *“Mijn dochter, hoe meer je jezelf binnen in je vernedert, des te meer ben Ik geneigd Me te vernederen tegenover jou en je te vervullen van mijn genade. Zo wordt nederigheid de drager van licht”.*

20 maart 1900

Jezus wordt gedwongen om te kastijden en de slachtofferziel probeert Hem tevreden te stellen.

Na de Communie nodigde mijn lieve Jezus me uit om met Hem weg te gaan, op voorwaarde echter, dat ik, waar ik ook zou zien dat Jezus vanwege de zonden werd gedwongen te kastijden, Hem niet zou tegen houden. Op deze voorwaarde gingen we op pad, de aarde rond. Aanvankelijk begon ik gebieden te zien, niet zo ver van ons weg, die alle verdord waren, vooral op bepaalde punten; dus keerde ik me tot Hem en zei: “Heer, hoe kunnen deze arme mensen verder als zij geen voedsel hebben? O alstublieft! U kunt alles – net zoals U het liet verdorren, maak het weer groen alstublieft”. En omdat Hij de doornenkroon droeg reikte ik hem mijn hand en zei: “Mijn hoogste goed, wat hebben deze mensen U aangedaan? Hebben zij U deze doornenkroon opgezet? Welaan dan, geef die aan mij, dan zijt Ge tevreden en zult Ge hun voedsel geven zodat ze niet omkomen”. En ik nam die van Hem af en duwde die op mijn hoofd.

Terwijl ik dit deed zei Jezus: *“Het lijkt dat Ik jou niet mee kan nemen, want jou meenemen en niets meer kunnen doen is hetzelfde”.* En Ik: “Heer, ik heb niets gedaan; vergeef me als U weet dat ik iets verkeerd heb gedaan, maar O, alstublieft neem me met U mee!” En Hij: *“Jouw manier van doen houdt Me overal vast”.* En Ik: “Het is niet ik die dit doe. Uzelf laat me zo handelen omdat ik als ik bij U ben, zie dat alles van U is en als ik niet zorg voor uw aangelegenheden lijkt het of ik geen zorg draag voor Uzelf. Daarom moet U me vergeven als ik zo te werk ga, omdat ik dat doe uit liefde voor U en hierom kunt U me toch niet wegsturen”. Dus gingen we verder rond. Ik vertelde Hem zo weinig mogelijk over bepaalde dingen zodat Hij niet zou kastijden om geen aanleiding te geven dat ik weg moest gaan en zijn lieflijke aanwezigheid zou moeten missen. Maar waar ik niet anders kon, begon ik Hem tegen te spreken. We kwamen op een plaats in Italië, waar ze een plan beraamden wat grote wanorde zou veroorzaken, maar ik begreep niet wat het was omdat Jezus, toen ik begon te zeggen: “Heer, sta dit niet toe arme mensen! Hoe moeten ze verder?”

zag dat ik aandrang en het Hem wilde beletten, me uitdrukkelijk zei: *“Ga weg, ga weg”*. En Hij deed een gordel met spijkers en pinnen af die Hij droeg en die in zijn vlees drong en die Hem erg veel pijn deed en vervolgde: *“Ga weg en neem deze gordel mee, want dat zal me veel verlichting geven”*. En ik: *“Ja ik zal die zelf dragen in uw plaats, maar laat me toch bij U zijn!”* En Hij: *“Nee, ga weg!”* En Hij zei dit met zo veel gezag, dat ik er geen weerstand aan kon bieden en in één ogenblik bevond ik me weer in mezelf en ik kon niet begrijpen waar dat plan over ging.

25 maart 1900

Het mensgeworden Woord is als een zon voor de zielen.

Toen mijn aanbiddelijke Jezus vanmorgen kwam zei Hij: *“Net zoals de zon het licht van de wereld is, zo werd het woord van God, door mens te worden het licht voor de zielen. En net zoals de materiële zon licht geeft voor allen en voor ieder persoonlijk, zodat iedereen er van kan genieten of het zijn eigen bezit is, op dezelfde wijze is het Woord, terwijl het licht geeft aan iedereen, voor ieder persoonlijk de zon, zodat iedereen deze goddelijke zon bezit alsof die voor hem alleen is”*.

Wie kan zeggen wat ik begreep over dit licht en de weldadige overvloedige uitwerking in de zielen die deze zon behouden alsof het hun bezit is? Het komt mij voor dat de ziel die dit licht bezit de duisternis verdrijft, net zoals de materiële zon als zij aan de horizon verschijnt het duister van de nacht verdrijft. Als de ziel koud is, verwarmt dit goddelijk licht haar; als zij zonder deugd is, bevrucht het haar, als zij wordt overmand door de lastige ziekte van de lauwheid neemt zij met haar warmte dat slechte sap op. Kortom, om het niet te lang te maken, deze goddelijke zon die haar binnentrekt in het centrum van haar sfeer, bestraalt de ziel en transformeert de ziel uiteindelijk in puur licht.

Omdat ik me heel moe voelde hierna, zei Jezus omdat Hij me wat wilde opmonteren *“Vanmorgen wil Ik wat behagen schepper in jou”* En Hij begon met zijn gebruikelijke liefdeslisten.

1 april 1900

Begeerten veranderd in deugden.

Na lang wachten verscheen mijn lieve Jezus in mijn hart. Het kwam mij voor dat ik een stralende zon zag en toen ik in het centrum van deze zon keek, kon ik het

gelaat van Ons Heer zien. Maar wat me verbaasde was dat ik veel jonge vrouwen zag binnen in mijn hart, gekleed in het wit, met een kroon op hun hoofd, rondom deze goddelijke zon, die zich koesterden in de stralen van deze zon. O, wat waren ze mooi – bescheiden, nederig, vol aandacht voor Jezus, vol vreugde om Hem.

Ik begreep de betekenis hiervan niet en een beetje ongerust vroeg ik Jezus me uit te leggen wie die jonge vrouwen waren; en Jezus zei: *“Deze jonge vrouwen waren je begeerten, die nu door mijn genade veranderd zijn in vele deugden die mijn edele hofhouding vormen en allen tot mijn beschikking zijn. En als beloning blijf Ik hen voeden met mijn voortdurende genade”*. O Heer, maar ik voel me zo slecht dat ik me schaam!

2 april 1900

Jezus oordeelt naargelang de wil waarmee men handelt.

Vanmorgen had ik zeer veel te lijden vanwege de afwezigheid van mijn lieve Jezus; Hij maakte mijn pijn weer goed door een verlangen van mij te vervullen n.l. ik wilde iets weten waar ik al heel lang naar had verlangd. Ik dwaalde toen rond op zoek naar Jezus; nu eens riep ik om Hem in gebed, dan met tranen, dan weer met gezang – wie weet werd Hij geraakt door mijn stem en liet Hij zich zo vinden; maar het was alles tevergeefs. Ik herhaalde mijn klagen; Ik vroeg naar Hem bij iedereen die ik tegenkwam. Tenslotte, toen mijn hart dreigde te sterven en niet meer kon, vond ik hem. Maar ik kon Hem op de rug zien en toen ik me herinnerde hoe ik Hem wat weerstand bood, wat ik wil noteren in het boek van mijn biechtvader, vroeg ik Hem vergeving; dus kwam het me voor dat we het eens waren; zodat Hij zelf me vroeg wat ik wilde. En ik zei Hem: *“Leer me alstublieft uw Wil kennen wat betreft mijn toestand, vooral wanneer ik wat te lijden heb en U niet komt; en als U wel komt is het maar heel even. Dus als ik U niet zie, voel ik mijn zintuigen actief in mij en in deze toestand heb ik het gevoel dat ik iets van mezelf toevoeg en dat het niet nodig is te wachten op mijn biechtvader om mij uit die toestand te bevrijden.*

En Jezus: *“Of je nu lijdt of niet; of Ik kom of niet, jij bent altijd een slachtofferziel; vooral omdat dit mijn en jouw wil is en ik oordeel niet over de werken die je doet, maar over de wil waarmee men werkzaam is”*. *“Mijn Heer, ik ben blij met wat U zegt, maar het komt mij voor dat ik nutteloos ben en er veel tijd wordt verknoeid en ik voel me ongerust en bang... En als dan mijn biechtvader komt en mijn ziel kwelt omdat het misschien niet uw Wil is”*. En Hij: *“Het is zonde als je het uit de weg gaat – zelfs een schaduw ervan, maar voor het overige moet je geen zorgen maken”*. En ik: *“als het is het uw Wil niet*

is, waarom dan daarin blijven?" En Hij: *"O, het lijkt of mijn dochter de toestand van slachtofferziel wil ontluchten hè?"* En ik, met een hoogrode kleur: "Nee Heer, ik zeg dit wat betreft de keren dat U me niet laat lijden en U niet komt; laat me toch lijden dan heb ik geen zorgen".

En Jezus: *"Het lijkt me dat je wilt vluchten. Bovendien weet jij wanneer ik van plan ben te komen en mijn pijnen aan je overdraag, of dat nu het eerste, tweede, derde of zelfs het laatste uur is. Dus als je je van Mij verwijdt en probeert weg te gaan, hou je je bezig met iets anders en als Ik dan kom, zal Ik je onvoorbereid vinden en Ik zal omkeren en ergens anders naar toe gaan"*. En ik, heel geschrokken: "Moge dit nooit gebeuren, o Heer! Ik wil niets anders dan uw allerheiligste Wil". En Hij: *"Blijf kalm en wacht op je biechtvader"*. Toen Hij dit gezegd had verdween Hij.

Het leek of ik me een heel stuk lichter voelde door deze woorden van Jezus, maar desondanks is de smartvolle pijn dat Jezus me berooft van zichzelf niet minder geworden.

9 april 1900

Overgave aan God.

Vanmorgen na de Communie werd ik overmand door bitterheid, omdat ik mijn hoogste goed, Jezus niet zag. Ik voelde me heel ongerust toen Hij zich plotseling liet zien en me bijna verwijtend zei: *"Weet je niet, dat je niet overgeven aan Mij, hetzelfde is als de rechten van mijn Godheid willen toe-eigenen en Me zo erg beledigen? Geef je daarom over, zoek kalmte in Mij en je zult vrede vinden en als je vrede vindt zul je Mij vinden"*.

Na dit gezegd te hebben, verdween Hij plotseling en liet zich niet zien. Ach, Heer, wilt U zelf mij brengen tot overgave en houdt U me goed vast in uw armen zodat ik nooit meer ontsnap; anders zal ik altijd weer pogen te ontsnappen, al is het maar even.

10 april 1900

Het verlangen om Jezus te zien trekt Hem naar de ziel.

De gezegende Jezus blijft maar weg. O God, wat is Hem missen een onuitsprekelijke pijn. Ik probeerde zoveel ik kon de vrede te bewaren en me aan Hem over te geven, maar – nee! Mijn arme hart kon het niet meer uithouden. Ik probeerde het te kalmeren en zei: "Mijn hart, laat ons nog even wachten; wie

weet komt Hij. Laat ons wat listen toepassen om Hem hier naar toe te trekken". Dus richtte ik me tot Hem en zei: "Heer, kom nu toch, het wordt al laat en u bent er nog niet? Vanmorgen probeerde ik zo kalm mogelijk te blijven; toch laat U zich niet vinden. Heer, ik bied U het martelaarschap van U te missen aan als een bewijs van liefde en als een cadeautje om U aan te zetten om te komen. Het is waar dat ik niet waardig ben, maar het is niet vanwege mijn waardigheid dat ik naar U zoek; ik doe het eerder uit liefde en omdat ik zonder U geen leven meer in me voel". En omdat Hij niet kwam zei ik Hem: "Heer, of U komt, of ik blijf U vermoeien met mijn woorden; en als U het genoeg vindt... zelfs dan gaat ge niet komen, hè! Maar wie kan al die nonsens na vertellen? Ik zei Hem zoveel dat het te ver zou voeren om alles te zeggen.

Hierna zag ik mijn lieve Jezus even bewegen in mijn binnenste alsof Hij net wakker werd. Toen kon ik Hem helderder zien en Hij bracht me buiten mezelf en zei: *"Net zoals een vogel zijn vleugels uitslaat als hij gaat vliegen, zo slaat de ziel de vleugels van nederigheid uit als haar verlangens haar in beweging brengen en op dat ogenblik zendt ze een magneet die Mij aantrekt en terwijl ze haar vleugels uitslaat om naar Mij te komen, sla Ik de mijne uit om naar haar te gaan"*.

Ach Heer, het laat zien dat ik de magneet van de nederigheid mis! Als ik de magneet van de nederigheid overal op mijn levenspad zou kunnen gebruiken, zou ik niet zoveel moeite hebben om steeds maar te wachten op uw komst.

16 april 1900

De drie stempels op het paspoort naar de gelukzaligheid op aarde. Een complot tegen de Kerk.

Na bittere dagen van ontbering en verwijten van de gezegende Jezus vanwege mijn ondankbaarheid en verzet tegen zijn Wil en zijn genaden, zei Hij vanmorgen toen Hij kwam: *"Mijn dochter, het paspoort voor de gelukzaligheid die de ziel op deze aarde kan bereiken moet drie stempels hebben: overgave, nederigheid en gehoorzaamheid."*

Volmaakte overgave aan mijn Wil is de was die onze willen versmelt tot eenheid; het is suiker en honing. Bij een weinig verzet tegen mijn Wil valt de was uiteen, de suiker wordt bitter en de honing wordt vergif.

Welnu, het is niet voldoende om zich over te geven, maar de ziel moet overtuigd zijn dat altijd mijn Wil doen het grootste goed voor haarzelf is en de beste manier om Mij te verheerlijken". Hier is de stempel van de nederigheid nodig, omdat nederigheid deze kennis voortbrengt.

Maar wie veredelt deze twee deugden? Wie versterkt die; wie maakt die volhardend, wie ketent die zo aan elkaar dat ze niet te scheiden zijn, wie kroont ze? Gehoorzaamheid. O ja, als je je eigen wil en alles wat materie is volledig op zei zet, bezielt de gehoorzaamheid alles en wordt als een kroon rondom je. Aldus worden overgave en nederigheid zonder gehoorzaamheid wankel, maar met gehoorzaamheid worden die stevig en stabiel. Hier blijkt de absolute noodzaak van de stempel van de gehoorzaamheid: zodat dit paspoort toegang geeft tot het rijk van spirituele gelukzaligheid, waarvan de ziel hier beneden kan genieten. Zonder deze drie stempels zal het paspoort geen waarde hebben en de ziel zal de toegang worden geweigerd tot het rijk van de gelukzaligheid, en zij zal niet anders kunnen dan blijven in het rijk van rusteloosheid, angst en gevaren; en zij zal tot haar ongeluk zichzelf als god hebben, en dit zelf heeft als gevolg hoogmoed en opstand”.

Hierna bracht Hij me buiten mezelf, in een tuin, die de tuin van de Kerk leek. Daar zag ik vijf, zes mensen, priesters en leken die verdwaald waren en die samen met vijanden van de Kerk een revolutie begonnen. Hoe meelijwekkend was ‘t om de gezegende Jezus te zien wenen om de droevige toestand van deze mensen. Toen keek ik naar de lucht en ik zag een wolk waaruit veel grote stukken ijs op de aarde vielen. Wat een ramp veroorzaakten die voor de oogst en voor de mensheid! Maar ik hoop dat Hij zal kalmeren. Ongeruster dan tevoren kwam ik weer tot mezelf.

20 april 1900

Het kruis schenkt ons de gelaatstrekken en de gelijkenis met Jezus.

Mijn aanbiddelijke Jezus blijft komen, maar even, als een schaduw en zelfs als hij komt zegt Hij niets. Nadat Hij vanmorgen wel twee keer in mij de pijnen van het Kruis hernieuwde keek Hij vol tederheid naar mij tijdens de krampen door het inslaan van de spijkers en Hij zei: *“Het kruis is een spiegel waarin de ziel de Godheid bewondert en als zij zichzelf hierin ziet, krijgt ze de gelaatstrekken en de gelijkenis van God. Het kruis moet niet alleen bemind en begeerd worden, maar men moet het beschouwen als een eer en een glorie. Dit is handelen als God en worden als God door deelname, omdat Ik alleen verheerlijkt werd door het kruis en het lijden beschouwde als een eer, en ik had het zo lief dat Ik mijn hele leven geen moment zonder het kruis wilde zijn”.*

Wie kan zeggen wat ik door dit spreken van de gezegende Jezus begreep over het kruis? Maar ik val stil als ik het in woorden wil uitdrukken. Ach Heer, ik smeeek U mij altijd aan het kruis genageld te houden, zodat ik, met deze

godelijk spiegel altijd voor ogen, mijn ziel mag zuiveren en steeds meer mag lijken op uw schoonheid.

21 april 1900

Meer dan een sacrament, drukt het kruis Gods stempel op de ziel.

Zoals gewoonlijk, of liever een beetje ongerust over iets wat hier niet verteld hoeft te worden, zei mijn lieve Jezus, toen Hij kwam: *“En het zijn heilige vaten en af en toe is het nodig die te reinigen. Jullie lichamen zijn als vele heilige vaten waarin Ik verblijf; daarom is het nodig dat Ik die af en toe reinig – dat wil zeggen dat ik wat leed veroorzaak zodat Ik er in kan verblijven met meer decorum. Wees daarom kalm!”*

Toen Hij later, na de communie, in mij de pijnen van de kruisiging hernieuwde vervolgde Hij: *“Mijn dochter, hoe kostbaar is het kruis! Kijk eens, als Ik mezelf geef aan de ziel verenigt het sacrament van mijn Lichaam haar met Mij, het vormt haar zodanig om, dat zij één wordt met Mij. Maar als de gedaanten zijn verteerd houdt de vereniging, die er werkelijk was, op te bestaan. Zo niet met het kruis. Het Kruis verenigt God voor altijd met de ziel en tekent haar voorzeker met het zegel van het kruis. Daarom drukt het kruis Gods stempel in de ziel, zodat er nooit scheiding is tussen God en de gekruisigde ziel.*

23 april 1900

Overgave is olie die zalft.

Vanmorgen bevond ik me buiten mezelf en ik zag mijn lieve Jezus zeer veel lijden en ik smeekte Hem zijn pijnen met mij te delen en Hij zei: *“Jij lijdt ook. Liever gezegd, Ik zal jouw plaats innemen en jij neemt de taak van mijn verpleegster op je”.*

Dus kwam het me voor dat Jezus op mijn bed ging liggen en naast Hem controleerde ik zijn hoofd en één voor één verwijderde ik de doornen uit zijn hoofd. Toen ging ik naar zijn lichaam en verzorgde al zijn wonden; ik verwijderde het bloed, kuste die, maar ik had niets om die te zalven en zo de krampen te milderen, toen ik merkte dat er olie uit mijn lichaam kwam. Ik zalfde daar mee de wonden van Jezus, maar met enige bezorgdheid omdat ik niet begreep wat de betekenis was van die olie die uit mij kwam.

Maar de gezegende Jezus maakte me duidelijk dat overgave aan de goddelijke Wil olie is die niet alleen onze pijn zalft en mildert, maar tegelijkertijd de kramp

van Jezus' wonden. Na deze taak 'n tijd voor mijn lieve Jezus verricht te hebben, verdween Hij en ik kwam weer tot mezelf.

24 april 1900

De Eucharistie en het lijden.

Vanmorgen na de communie kwam het me voor dat mijn biechtvader de bedoeling had om mij de kruisiging te laten ondergaan en op hetzelfde ogenblik zag ik mijn engelbewaarder die mij op het kruis legde om me te laten lijden. Hierna zag ik mijn lieve Jezus die medelijden met me had en zei: *"Ik ben jouw verkwikking en mijn verkwikking is jouw lijden"*. En Hij toonde zich onuitsprekelijk tevreden met mijn lijden en met mijn biechtvader die door middel van de gehoorzaamheid die hij me vroeg om te lijden, Hem deze verlichting had verschaft. Toen vervolgde Hij: *"Omdat het sacrament van de Eucharistie de vrucht is van het kruis, voel Ik me meer geneigd om je te laten lijden als je mijn lichaam ontvangt. Als Ik je zie lijden komt het Me in feite voor dat Ik mijn lijden voortzet voor het heil van de zielen – niet mystiek maar werkelijk; en dit is een grote verlichting voor Mij, omdat Ik de ware vruchten van het kruis voor Mij en van de Eucharistie samen voeg"*.

Hierna zei Hij: *"Tot nu toe was het de gehoorzaamheid die je deed lijden; wil je me een plezier doen door Mij de kruisiging met mijn eigen handen te laten hernieuwen?"* En ofschoon ik veel leed en de pijnen van het kruis opnieuw in mij hernieuwd werden zei ik: *"Heer, ik ben in uw handen, doe met mij wat U maar wilt"*. Heel tevreden begon Jezus dus weer de spijkers in mijn handen en voeten te slaan. Ik voelde zo'n intense pijn dat ik zelf niet weet hoe ik in leven bleef, maar ik was tevreden omdat ik Jezus tevreden stelde. Na de spijkers omgebogen te hebben ging Hij bij me staan en zei: *"Maar hoeveel neemt je schoonheid toe in je lijden! O, wat heb Ik je lief! Mijn ogen worden getroffen als Ik naar je kijk, omdat zij mijn eigen beeld in jou zien"*. En Hij zei nog veel meer, niet nodig om te herhalen – ten eerste, omdat ik slecht ben, ten tweede: omdat ik mezelf niet zo zie als de Heer me zegt, voel ik me verward en schaam ik me om deze dingen te zeggen. Maar ik hoop dat de Heer me werkelijk goed en mooi zal maken; en dan als mijn schaamte verdwijnt zal ik het kunnen beschrijven. Dus hier houd ik op.

25 april 1900

Zuiverheid van handelen is licht.

Zoals gewoonlijk vond ik mijn lieve Jezus niet en ik moest overal rondkijken op zoek naar Hem. Tenslotte vond ik Hem in de armen van de Koningin Moeder, terwijl Hij moedermelk dronk. Hoeveel ik ook zei of deed, Hij leek geen aandacht aan mij te besteden; sterker, Hij keek zelfs niet naar mij. Wie beschrijft de pijn van mijn arme hart, toen ik zag dat Jezus geen aandacht voor me had? Toen ik mijn tranen de vrije loop liet en Hij medelijden met me kreeg, kwam Hij in mijn armen en gaf me uit zijn mond een beetje van de melk die Hij bij de Koningin Moeder had gedronken. Hierna keek ik binnen in zijn borst en zag een kleine parel, zo schitterend dat die de allerheiligste Mensheid van ons Heer totaal in het licht zette. Nieuwsgierig naar de betekenis ervan, vroeg ik Jezus wat die parel betekende die terwijl die zo klein leek, zoveel licht verspreidde. En Jezus: *“Het is de zuiverheid van jouw lijden die de oorzaak is van zoveel licht, hoewel die parel klein is, omdat jij alleen uit liefde voor Mij lijdt en meer voor Mij zou willen lijden als Ik het je toestond. Mijn dochter, zuiverheid van handelen is zo groots dat iemand die alleen handelt met de bedoeling om Mij alleen te behagen, niets anders doet dan licht verspreiden bij al zijn handelen. Wie niet met de juiste intentie handelt, zelfs in een goede zaak, verspreidt alleen maar duisternis”*. Toen keek ik in de borst van Ons Heer en ik zag een zeer heldere spiegel en het kwam me voor dat wie de juiste weg bewandelden geheel zichtbaar bleven in die spiegel, terwijl degenen die dat niet deden er buiten bleven en geen afdruk van het beeld van de gezegende Jezus konden krijgen. Ach, Heer, neem mij helemaal op in deze goddelijke spiegel, dat er geen andere intentie insluipt in mijn handelen.

1 mei 1900

De Eucharistie en het kruis. Geen vrees voor 't lijden.

Na de Communie toonde mijn lieve Jezus zich zeer minzaam; en toen het leek dat mijn biechtvader aanstuurde op de kruisiging voelde ik bijna tegenzin om me te onderwerpen. Om me wat aan te moedigen zei mijn lieve Jezus: *“Mijn dochter, als de Eucharistie de waarborg is voor de toekomstige glorie, is het kruis de betaling waarmee je die kunt verwerven. Als de Eucharistie het zaad is dat bederf voorkomt – zoals aromatische kruiden die bij lijken verval voorkomen – en onsterfelijkheid schenkt aan ziel en lichaam, zo verfraait het kruis en is zo machtig dat als er schulden zijn aangegaan het kruis borg staat en het zeker schadeloosstelling verkrijgt voor de schuld. En als het iedere schuld heeft vereffend, wordt het voor de ziel de meest stralende troon voor de toekomstige glorie. O ja, het kruis en de Eucharistie wisselen elkaar af en het een werkt machtiger dan het ander”*.

Toen vervolgde Hij: *“Het kruis is mijn bloembed, niet omdat Ik geen folterende krampen onderging, maar omdat Ik door middel van het kruis veel zielen begenadigde en Ik zag veel prachtige bloemen bloeien die veel hemelse vruchten zouden voortbrengen. Bij het zien van zoveel goeds, beschouwde Ik dat lijdensbed als mijn vreugde en Ik schiep behagen in het kruis en in het lijden. Doe ook zo, mijn dochter, beschouw pijnen met vreugde en schep behagen in de kruisiging op mijn kruis. Nee, nee, Ik wil niet dat je bang bent voor het lijden, dat je je bijna gedraagt als een luiaard. Kom, wees moedig. Wees dapper en stel je uit eigen beweging beschikbaar om te lijden”*.

Toen Hij dit zei, zag ik hoe mijn engelbewaarder klaar stond om me te kruisigen; ik strekte uit eigen beweging mijn armen en de engel kruisigde me. O, hoeveel vreugde schiep Jezus in mijn lijden! En wat was ik tevreden dat zulk een ellendige ziel Jezus zoveel vreugde kon bezorgen. Het leek me een grote eer voor mij om uit liefde voor Hem te lijden.

3 mei 1900

Het feest van het kruis in de Hemel.

Vanmorgen bevond ik me buiten mezelf en ik zag de hele Hemel bezaaid met kruizen – sommige klein, andere groot, weer andere ertussen in; sommige die groter waren straalden meer. Het was zo verrukkelijk om zoveel kruizen te zien als versiering van het firmament, meer lichtgevend dan de zon. Toen leek het of de Hemel open ging en men kon het feest mee beleven dat de heiligen vierden ter ere van het kruis. Degene die meer geleden hadden werden deze dag meer vereerd. Men kon op een bijzondere manier de martelaren herkennen en degenen die op een verborgen wijze hadden geleden. O hoe werd het kruis gewaardeerd en degenen die meer hadden geleden in die gezegende woning!

Toen ik dit zag klonk er een stem door de hele Hemel die sprak: *“Als de Heer geen kruizen naar de aarde zou zenden, zou Hij zijn als een vader die zijn eigen kinderen niet liefheeft – die hen arm en eerloos wil zien in plaats van geëerd en rijk”*.

Voor het overige wat ik zag tijdens dit feest heb ik geen woorden. Ik kan het inwendig voelen, maar ik kan het niet tot uitdrukking brengen; dus zwijg ik.

9 mei 1900

Luisa ziet het mysterie van de allerheiligste Drie-eenheid in de vorm van drie zonnen.

Nadat ik dagen had doorgemaakt niet alleen van ontbering, maar ook van verwarring kwam mijn aanbiddelijke Jezus vanmorgen, toen ik nog meer verward was over mijn ellende en zei: *“Door zo rusteloos te zijn heb je mijn zoete rust verstoord. Ach ja, je laat me niet meer rusten”*. Wie kan zeggen hoe gepijnigd ik achter bleef, toen ik hoorde dat ik Jezus Christus beroofd had van zijn rust? Desondanks werd ik voor een paar uur kalmer, maar daarna voelde ik me nog rustelozener dan tevoren, zo erg dat ik zelf niet meer weet waar dat deze keer moet eindigen.

Na die paar woorden van Jezus, bevond ik me buiten mezelf en toen ik naar het hemelgewelf keek zag ik drie zonnen: één in het oosten, de ander in het westen en de derde in het zuiden. De pracht van de stralen die zij uitzonden was zo groot dat zij verenigd werden met elkaar en zo één werden. Het leek of ik het mysterie van de Allerheiligste Drie-eenheid zag en de mens die met de drie vermogens gevormd werd tot zijn beeld. Ik begreep ook dat van wie verbleef in dat licht, de wil zou omgevormd worden in de Vader, zijn verstand in de Zoon, zijn geheugen in de H. Geest. Hoeveel dingen begreep ik. Maar ik kan ze niet duidelijk maken.

13 mei 1900

De zwaarte om Jezus te moeten ontberen.

Ik bleef in dezelfde toestand en misschien nog wel erger, ofschoon ik mijn uiterste best doe om de vrede te bewaren, zonder in de war te raken, omdat de gehoorzaamheid dat vraagt. Maar desondanks blijf ik de zwaarte van de verlatenheid voelen die mij drukt en me bijna verplettert. O, God, wat voor toestand is dit? Zeg me ten minste: waardoor heb ik U beledigd? Wat is de oorzaak hiervan? Ach, Heer, als U zo door wilt gaan, dan denk ik dat ik het niet langer meer kan verdragen!

Toen liet Hij zich even zien en Hij hield uit medelijden zijn hand onder mijn kin en zei: *“Arme dochter, wat heb je jezelf verzwakt?”* En zijn pijnen met mij delend, verdween Hij weer in een flits, en liet me nog droeviger achter dan tevoren, alsof Hij helemaal niet geweest was. Of liever, ik heb het gevoel alsof Hij een hele tijd niet geweest was, en ik voel me zo bedroefd dat ik hoewel ik

leef, voortdurend in doodsangst leef. Ach. Heer, help me toch, en laat me niet aan mijn lot over, hoewel ik dat verdien.

17 mei 1900

De macht van de slachtofferzielen.

Ik bleef in dezelfde toestand van ontbering en overgave. Toen ik buiten mezelf was, zag ik water stromen vermengd met hagel, zodat het leek of verscheidene steden door die stroom aanzienlijke schade leden. Toen ik dit zag, was ik erg ontsteld, omdat ik die stroom wilde tegenhouden, maar omdat ik alleen was – vooral omdat Jezus niet bij me was – wist ik dat mijn armzalige armen te zwak waren om daartoe in staat te zijn. Tot mijn verrassing zag ik toen een maagd komen (Het leek me dat ze uit Amerika kwam) en zij van de ene kant en ik van de andere, speelden het klaar om het grootste deel van de gesel die ons bedreigde te voorkomen.

Toen we hierna bijeen kwamen zag ik hoe zij de tekens van de passie en de doornenkroon droeg net zoals ik, en iemand die een engel leek, zei: “O, de macht van slachtofferzielen! Wat ons engelen niet gegeven is, kunnen zij met hun lijden. O, als de mensen eens wisten wat voor goeds zij teweeg brengen – omdat zij er zijn voor het algemeen en het persoonlijk heil – zij zouden niets anders doen dan God smeken om meer van deze zielen op aarde”. Hierna spraken we af dat we elkaar zouden aanbevelen bij de Heer en we gingen uiteen.

18 mei 1900

Uw binnenste vervullen van God.

Ik was nog steeds zonder mijn aanbiddelijke Jezus, hoogstens zag ik wat schaduwen – O, wat een bitterheid hierdoor, hoeveel tranen heb ik geschreid – toen ik Hem vanmorgen, na veel wachten en zoeken, aantrof op mijn bed, zeer bedroefd, met de kroon van doornen die in zijn hoofd staken. Ik nam die heel voorzichtig van zijn hoofd en plaatste die op het mijne. O, hoe slecht voelde ik me in zijn aanwezigheid!

Ik had niet de kracht om een woord te zeggen. Uit medelijden met mij zei Jezus: *“Wees blij! Wees niet bang, probeer je innerlijk te vullen met mij, en met alle deugden zodat ze zelfs naar buiten stromen; en als je deze stroom teweeg brengt, dan zal Ik je in de Hemel opnemen en zullen alle ontberingen voorbij zijn.”*

Hierna voegde Hij er met een bedroefd gelaat aan toe: *“Mijn dochter, bid, want er komen drie dagen, telkens met tussenpozen, met storm, hagel, bliksem en overstromingen die grote schade zullen veroorzaken aan mensen en planten”.*

Na dit gezegd te hebben verdween Hij, mij een beetje meer opgelucht achterlatend, maar wel met de gedachte: Wie weet wanneer ik te maken krijg met deze stroom? En als ik het nooit doe, zal ik dan misschien altijd ver van Hem verwijderd zijn?

20 mei 1900

Alles heeft zijn oorsprong vanuit het niets. Noodzaak van rust en innerlijke stilte.

Ik bevond me buiten mezelf en het kwam me voor dat het nacht was en ik kon het hele universum zien, de hele orde van de natuur, de hemel vol sterren, de stilte van de nacht... Kortom, het leek of alles een betekenis had. Terwijl ik dit zag, dacht ik Ons Heer te zien die begon te spreken over wat ik zag: *“De hele natuur nodigt uit tot rust; maar wat is ware rust? Het is de innerlijke rust en het zwijgen van alles wat niet God is. Kijk naar de sterren die twinkelen met getemperd licht, niet verblindend zoals de zon; de slaap en de stilte van de hele natuur, van de mens en ook van de dieren – allen zoeken naar een plaats, een hol, waar zij zwijgend kunnen uitrusten van de vermoeinissen van het leven. Zoals dit nodig is voor het lichaam, is het nog meer nodig voor de ziel om te rusten in haar eigen centrum en dat centrum is God. Maar om te kunnen rusten in God is innerlijke stilte nodig, net zoals uiterlijke stilte voor het lichaam nodig is om vredig in slaap te vallen. Maar wat is innerlijke stilte? Het is zijn eigen begeerten tot zwijgen brengen door die op hun plaats te houden, het is begeerten, neigingen en genegenheid het zwijgen opleggen – kortom alles wat geen beroep doet op God. Welnu, wat is het middel om dit te bereiken? Het enige, absoluut noodzakelijk middel voor de ziel is haar wezen (a.h.w.) te niet doen en zichzelf herleiden tot niets, zoals ze was voor ze geschapen werd, en als ze haar wezen eenmaal heeft herleid tot niets, moet zij zich weer hechten aan God.*

Mijn dochter, alles heeft zijn oorsprong vanuit het niets. Als deze machinerie van het universum dat je bewondert om zijn wetmatigheid, vol was geweest van andere dingen vóór Ik het schiep, zou mijn scheppende hand het niet met zoveel meesterschap en zo schitterend en sierlijk hebben kunnen maken. Hoogstens zou Ik het hebben ontdaan van alles wat er aanwezig was om het dan te herdoen volgens mijn eigen voorkeur. Maar het komt neer op het volgende: al mijn werken hebben hun oorsprong vanuit het niets en als er een vermenging plaats vindt met andere dingen, past het mijn majesteit niet om af te dalen in de ziel en er werkzaam te zijn. Maar als de ziel zichzelf herleidt tot niets en opstijgt naar Mij en haar wezen laat opnemen in het mijne, dan ben Ik werkzaam als de God

die Ik ben, en de ziel komt echt tot rust. En hier beginnen alle deugden, van nederigheid tot de ontleding van zichzelf ”.

Wie kan zeggen hoeveel ik begreep van wat de gezegende Jezus me zei? O, hoe gelukkig zou mijn ziel zijn, als ik ertoe zou komen mijn armzalig wezentje te ontledigen om van mijn God zijn goddelijke wezen te ontvangen! O, hoe veredeld zou ik worden, hoe geheiligd! Maar wat een dwaasheid van mijn kant. Waar is mijn verstand, dat ik het nog steeds niet doe? Wat een menselijke ellende – in plaats van te zoeken naar het waarachtig goede en een hoge vlucht te nemen, neem ik het genoegen met een leven in slijk en bederf!

Hierna bracht mijn geliefde Jezus me naar een tuin waar veel mensen zich klaar maakten om naar een feest te gaan, maar alleen degene die speciale kleding kregen konden het feest bijwonen en maar weinigen kregen deze speciale kleding. Een groot verlangen kwam bij me op om die kleding te krijgen en ik spande me zo in dat ik mijn doel bereikte. Dus toen ik de plaats bereikte waar men die zou ontvangen kleedde een respectabele dame die de leiding had, me eerst in 't wit en toen hing ze me een lichtblauwe schouderband om waarop een medaille hing met het gelaat van Jezus. Het was een gelaat maar ook een spiegel en als je er naar keek kon je zeer vage vlekken ontdekken die de ziel met behulp van een licht dat van binnen uit dat gelaat kwam, gemakkelijk kon verwijderen. Het leek me dat die medaille een mysterieuze betekenis had. Toen nam ze een mantel van het fijnste goud en deed die over alles heen. Gekleed op deze wijze leek het of ik kon wedijveren met de maagden in de Hemel.

Terwijl dit gebeurde, zei Jezus me: *“Mijn dochter, laat ons terug gaan om te zien wat de mensen aan het doen zijn; voor jou is het voldoende om zo gekleed te zijn – als het feest begint, zal Ik je daar naar toe brengen om het bij te wonen”.* Nadat we wat rondgelopen hadden bracht Hij me naar mijn bed.

21 mei 1900

De meest verheven toestand is zijn eigen wil af te staan aan de Wil van God en van zijn Wil te leven.

Vanmorgen kwam mijn aanbiddelijke Jezus niet. Na lang wachten kwam Hij en mij liefkozend zei Hij: *“Mijn dochter, weet je wat mijn plan is met jou, en de toestand waarin Ik je wil”.* En na even stilte, vervolgde Hij: *“Mijn plan met jou houdt geen ontzaglijke dingen in en ook geen dingen die Ik in jou wil bewerken om mijn werk te openbaren; mijn plan is vooral jou op te nemen in mijn Wil, je een te maken met mijn Wil, en je te maken tot een volmaakt voorbeeld van éénmaking van jouw wil met de mijne. Dit is de meest verheven staat, het is het grootste wonder, het is het wonder van alle wonderen dat Ik in jou wil bewerken.*

Mijn dochter, om er in te slagen haar wil volkomen één te maken met de Onze, moet de ziel zich onzichtbaar maken. Zij moet Mij navolgen; terwijl Ik de wereld vervul door haar in mezelf besloten te houden en niet door haar opgeslorpt te worden, maak Ik Mezelf onzichtbaar, want Ik toon Mezelf aan niemand. Dit betekent dat er geen materie is in Mij, maar dat alles zuiver geest is; en als Ik in de Mensheid die Ik aannam ook materie betrok, dan was dat om Mezelf in alles aan de mens gelijk te maken en om hun een zeer volmaakt voorbeeld te geven hoe deze materie te vergeestelijken. Dus de ziel moet alles vergeestelijken en tenslotte onzichtbaar worden om zo eenvoudig in staat te zijn haar wil te verenigen met mijn Wil, omdat wat onzichtbaar is kan worden opgenomen door een ander object. Als men van twee objecten één object wil maken is het nodig dat één van de twee zijn gestalte verliest, anders kan men er nooit in slagen één enkel wezen te vormen.

Wat een geluk voor je als je een totaal goddelijke gestalte kunt aannemen door je zelf zo te ontledigen dat je tenslotte onzichtbaar wordt! Nog sterker, door in Mij opgenomen te worden en Ik in jou, één enkel wezen vormend, ga je de goddelijke bron binnen jezelf behouden; en omdat mijn Wil alle goeds bevat wat ooit heeft bestaan en zal bestaan, ga je alle goeds, alle gaven, alle genaden behouden en je hoeft die nergens anders te zoeken dan in jezelf. En als deugden geen grenzen hebben, zal zij hun grenzen ontdekken, als het schepsel in mijn Wil is in zoverre dat mogelijk is, omdat mijn Wil zorgt dat men de meest heldhaftige en verheven deugden verwerft die het schepsel niet kan overtreffen.

De volmaaktheid van een ziel in mijn Wil is zo groot dat zij tenslotte werkzaam is zoals God. En dit is niet zo verwonderlijk, daar het niet langer haar wil is, die in haar leeft maar de Wil van God zelf, waardoor iedere verbazing ophoudt omdat zij als ze met deze Wil leeft de macht, de wijsheid en heiligheid en al de andere vermogens bezit dit God zelf bevat.

Het is voldoende om je dit te zeggen zodat je verleid wordt om van jouw kant zoveel je kunt mee te werken om zo ver te komen dat de ziel die tenslotte alleen van mijn Wil leeft, de koningin van alle koninginnen wordt en haar troon is zo hoog dat die de troon van de Eeuwige bereikt; zij treed binnen in de geheimen van de meest verheven Drie-eenheid, en deelt in de wederzijdse liefde van de Vader, de Zoon en de H. Geest. O, hoe zullen alle engelen en heiligen haar eren, de mensen haar bewonderen en de demonen haar vrezen, omdat zij het goddelijk wezen in haar zien”.

Ach Heer, wanneer zorgt U dat dit met mij gebeurt, want uit mezelf kan ik niets! Wie kan alles verwoorden wat de Heer me ingaf door verstandelijk licht over deze éénmaking van willen?

Het niveau van die begrippen is zo hoog dat mijn tong die niet zo verfijnd is, geen woorden vindt om het uit te drukken. Ik kan maar zo weinig zeggen, van wat de Heer me door zijn zeer levendig licht liet verstaan, en dat is nog nonsens ook.

24 mei 1900

De wil van Luisa is één met die van Jezus.

Ik was erg verdrietig omdat ik mijn aanbiddelijke Jezus zo miste; hoogstens komt Hij voor heel even. Ik voel echt dat ik niet meer verder kan als Hij zo door wil gaan! Op 't toppunt van mijn ellende, liet Hij zich heel even zien, heel vermoeid, alsof Hij een opmontering nodig had; en Hij sloeg zijn armen om mijn hals en zei: *“Mijn geliefde, breng me wat bloemen en verberg me daarin, want Ik smacht naar liefde. Mijn dochter, de geur van je bloemen zal Me opmonteren en zal mijn zorgen verdrijven, want Ik versmacht en voel me zwak”*. Direct vervolgde ik: *“En U, mijn geliefde Jezus, geef me wat fruit omdat ledigheid en weinig lijden mij meer doet versmachten zodat ik zo zwak word dat ik voel dat ik ga sterven. Dan zal ik U niet alleen bloemen kunnen geven, maar ook fruit om U minder te doen smachten”*. En Jezus vatte zijn woorden samen: *“O. hoe goed werken we samen, nietwaar. Je wil lijkt zo één met de Mijne”*. Voor een ogenblik leek ik wat opgelucht, alsof de toestand waarin ik was wilde verdwijnen; maar even daarna zakte ik weer weg in dezelfde doffe onverschilligheid als tevoren, zonder mijn hoogste goed, in de steek gelaten en alleen.

27 mei 1900

De liefde van God en de genade dringen door in de meest intieme delen van de mens.

Vanmorgen toen ik me meer dan ooit verdrietig voelde vanwege het gemis van mijn hoogste goed, liet Hij zich amper even zien en zei: *“Zoals een krachtige wind de mensen belaagt en doordringt, zelfs tot in zijn ingewanden, zodat die de hele persoon door elkaar schudt, zo ook bekleedt en doordringt mijn liefde en genade die hem opheft op de vleugels van de wind, het hart, de geest en de intiemste delen van de mens. Maar desondanks verwerpt de ondankbare mens mijn genade en beledigt Mij. Wat een bittere smart!”*

Ik was echter helemaal in de war en er bleef niets meer van me over en ik durfde geen woord uit te brengen. Waarom komt Hij niet? En zelfs als Hij komt, zie ik

Hem niet duidelijk; het komt voor dat ik niet helder meer zie. Zal ik nog ooit zijn mooie gelaat onverhuld zien zoals vroeger? Terwijl ik dit dacht vervolgde mijn welwillende Jezus: *“Mijn dochter, waarom ben je bang, terwijl je toestand juist uitermate gunstig is voor de vereniging van onze wil?”*

En omdat Hij me wilde bemoedigen en medelijden had met mijn smartelijke toestand, zei Hij: *“Je bent mijn moderne Job. Zet je zelf niet zo hevig onder druk als je me niet zo helder ziet; Ik heb je al gezegd dat Ik niet kom zoals gewoonlijk, dat Ik de mensen wil kastijden en als je Mij helder zou zien, zou je begrijpen wat Ik aan het doen ben; en omdat je hart geënt is op het mijne, weet Ik dat je zou lijden zoals mijn hart lijdt, omdat Ik mijzelf gedwongen voel om mijn schepselen te kastijden. Dus om je deze pijnen te besparen laat Ik Mezelf niet helder zien”*.

Wie weet hoe dit mijn arme hart doorboorde! Ach, Heer, geef me de kracht om die pijn te verdragen!

29 mei 1900

Dreiging van kastijdingen. Jezus wordt in de steek gelaten en is alleen.

Dezelfde toestand bleef duren en ik voelde me bedrukt en ik had steun nodig om het gemis van mijn hoogste goed te kunnen verdragen. Uit medelijden toonde de gezegende Jezus even zijn gelaat vanuit mijn hart, maar ik zag Hem niet helder; en met zeer warme stem zei Hij: *“Houd moed, mijn dochter, nog even volhouden; laat Me de kastijdingen voltooien, want nadien zal Ik weer komen zoals eerst”*. Toen Hij dit zei, zei ik in gedachten “Met wat voor kastijdingen bent u begonnen?” En Hij: *“De aanhoudende stortregen is meer dan hagel en het heeft droevige gevolgen voor de mensen”*. Hierna verdween Hij en ik bevond me buiten mezelf in een tuin. Van daaruit kon je zien hoe de oogst in de wijngaarden vernietigd was en in gedachten bleef ik zeggen: “Arme mensen arme mensen, hoe moeten die verder?” Terwijl ik dit zei kwam een jongetje die tuin in, zo luid huilend en schreeuwend dat horen en zien je verging, maar niemand had medelijden met hem; hoewel iedereen hem zo hevig kon horen huilen, maakte niemand zich druk over hem en zij lieten hem aan zijn lot over, helemaal alleen. Ineens kwam het in me op: “Wie weet is het Jezus! Maar ik was er niet zeker van. Ik ging naar Hem toe en zei: “waarom huil je, lief kind? Wil je met me mee, omdat ze je allemaal in de steek hebben gelaten met je tranen en verdriet; wat raakt je zo diep dat je zo luid schreeuwt? Maar niets! Wie zou Hem kunnen bedaren? Hij antwoordde doorheen zijn snikken dat Hij inderdaad wilde komen. Dus nam ik Hem bij de hand en nam Hem met me mee en tegelijkertijd bevond ik me weer in mezelf.

3 juni 1900

Luisa gekozen uit duizenden. Gebrek aan respect voor anderen is gebrek aan ware nederigheid.

Vanmorgen in mijn gebruikelijke toestand zag ik mijn aanbiddelijke Jezus heel even, binnen in mijn hart in slaap en door zijn slaap viel mijn ziel in slaap samen met Hem; zo diep dat al mijn innerlijke vermogens sliepen zonder nog werkzaam te zijn. Af en toe probeerde ik te ontwaken, maar ik kon 't niet. Toen ontwaakte de gezegende Jezus een ogenblik en blies drie maal zijn adem in mij en het leek of Hij helemaal in mij werd opgenomen. Nadien leek het of Jezus de adem die Hij mij had ingeblazen weer terug opnam in Zichzelf en ik voelde me totaal getransformeerd in Hem. Wie kan zeggen wat er in mij gebeurde vanwege deze goddelijke adem? Ik heb geen woorden om die onlosmakelijke vereniging tussen Jezus en mij uit te drukken.

Hierna kon Ik wakker worden en Jezus verbrak de stilte en zei: *“Mijn dochter, Ik keek en keek, Ik zocht en zocht over de hele wereld, maar op jou viel mijn oog en in jou vond Ik voldoening en Ik koos je uit duizenden”*.

Toen keerde Hij zich tot bepaalde mensen die ik kon zien en Hij berispte hen met de woorden: *“Gebrek aan respect voor anderen is gebrek aan ware christelijke nederigheid en vriendelijkheid, omdat een nederige en vriendelijke geest iedereen weet te respecteren en de dingen van anderen altijd positief weet uit te leggen”*. Na deze woorden verdween Hij, zonder dat ik Hem ook maar iets gezegd had. Moge Hij altijd gezegend zijn omdat Hij dit zo wil en moge alles zijn voor zijn glorie.

6 juni 1900

De gekruisigde Luisa vrijwaart Corato van kastijdingen.

Mijn aanbiddelijk Jezus ging voort met zich niet helder te laten zien en vanmorgen na de Communie had mijn biechtvader het voornemen me te laten kruisigen.

Midden in dit lijden, bijna aangetrokken door mijn pijnen, toonde de gezegende Jezus zich met grote helderheid. O, God! Wie kan de pijnen beschrijven die Jezus leed en zijn heftige toestand – terwijl Hij genoodzaakt was te kastijden, deed hij zichzelf zoveel geweld aan, want hij wilde niet kastijden. Hem in deze toestand zien wekte zoveel medelijden op dat, als de mensen Hem zo konden zien hun hart van aandoening zou breken als breekbaar glas, zelfs als ze een hart van steen hadden. Dus begon ik Hem te smeken toch te kalmeren en genoeg te

nemen met mij te laten lijden en zo de mensen te sparen. Toen vervolgde ik: “Heer, als U niet naar mijn gebeden wilt luisteren weet ik dat ik dat verdien. Als U geen medelijden wilt hebben met de mensen, hebt U gelijk, want onze ongerechtigheid is groot. Maar ik vraag omwille van Uw medelijden, heb toch medelijden met Uzelf – heb medelijden met het geweld wat Ge Uzelf aan doet door uw evenbeeld te straffen. O, ja! Ik vraag U, omwille van Uzelf, kastijd niet door aan uw kinderen het brood te ontnemen en ze zo om te laten komen. Ach nee! Het is niet uw aard om zo te werk te gaan; en dat is de oorzaak van de hevigheid die U voelt, die U het leven zou kosten als die daartoe in staat was.

En heel bedroefd zei Hij: *“Mijn dochter, het is de rechtvaardigheid die Mij geweld aandoet en de liefde voor de mensen doet Me zelfs meer geweld aan, zodat mijn hart in doodsangst geraakt door de schepselen te straffen”*. En ik: “Heer, ontlad daarom de rechtvaardigheid op mij, dan zal de rechtvaardigheid U niet langer geweld aandoen, en zal niet langer tegengesteld zijn aan het kastijden van de mensen, die waarlijk... hoe moeten zij verder, als U doet wat U me uitlegde: het teniet doen van alles wat dient als voedsel voor de mens? O alstublieft, ik smee U, laat mij lijden en spaar hen, als het niet helemaal is, dan toch ten dele”.

En Jezus, a.h.w. gedwongen door mijn smeken kwam dicht bij mijn mond en stortte in mij iets van zijn bitterheid – zo compact en walgelijk dat het zo gauw ik het doorslikte, zo veelsoortige ellende veroorzaakte dat ik het gevoel had dat ik zou sterven. Toen ondersteunde de gezegende Jezus me bij deze pijnen, anders zou ik gestorven zijn (toch had Hij maar een klein beetje uitgestort; wat moest het zijn voor zijn aanbiddelijk hart dat er zoveel van had) en Hij slaakte een zucht alsof Hij zich van een zware last ontdaan had en zei: *“Mijn dochter, mijn rechtvaardigheid had besloten alles te vernietigen, maar nu Ik jou een beetje ontdaan heb van mijn last, sta Ik uit liefde voor jou toe dat een derde van het voedsel voor de mens behouden blijft”*. En Ik: “Och Heer, dat is te weinig – kies tenminste voor de helft”. En Hij: *“Nee, mijn dochter, wees tevreden”*. En Ik: “Nee Heer, als U me niet tevreden wilt stellen ten bate van iedereen doe het dan voor Corato en voor degenen die bij mij horen”. En Jezus: *“Vandaag komt er hagel, die grote schade moet aanrichten. Blijf jij met de pijnen op het kruis; treed buiten je zelf en begeef je in de lucht in de gedaante van de gekruisigde en verjaag de demonen boven Corato, omdat zij de gestalte van de gekruisigde niet zullen kunnen weerstaan en naar elders zullen gaan”*.

Dus trad ik buiten mezelf als gekruisigde en ik zag hoe hagel en bliksem dreigden boven Corato. Wie beschrijft de angst van de demonen, hoe sloegen zij op de vlucht toen ze mij gekruisigd zagen; hoe sloegen zij zich voor het hoofd van woede en kwamen ertoe kwaad te worden op mijn biechtvader; die me vanmorgen in gehoorzaamheid opdroeg om de kruisiging te ondergaan. Zij

konden inderdaad niet boos worden op mij; integendeel, zij werden gedwongen van me weg te vluchten vanwege het teken van de verlossing wat zij zagen. Na hen op de vlucht gejaagd te hebben, kwam ik weer terug tot mezelf, met een aanzienlijke dosis lijden. Moge alles zijn voor de glorie van God.

7 juni 1900

Jezus draagt Luisa de sleutels van de rechtvaardigheid over en een licht om die te onthullen.

Daar ik op een of andere manier leed, leek me dat lijden een lieflijke ketting die mijn goede Jezus aanzette om bijna voortdurend te komen en het kwam mij voor dat die pijnen Jezus opriepen om meer bitterheid in mij uit te storten.

Als Hij kwam nam Hij me nu eens in zijn armen om me kracht te geven, dan weer stortte Hij iets in mij uit. Af en toe zei ik Hem echter: "Heer, nu ik binnen in mij een deel van uw pijnen voel, smee ik U mij tevreden te stellen, zoals ik gisteren zei, door mij minstens de helft te geven van het voedsel voor de mens". En Hij: *"Mijn dochter, om je tevreden te stellen overhandig Ik je de sleutels van de rechtvaardigheid en het inzicht hoe absoluut noodzakelijk het is om de mens te straffen; en doe hiermee wat je 't liefste doet. Ben je nu tevreden?"*

Toen ik Hem dit hoorde zeggen was ik getroost en ik zei bij mezelf: "Als ik het kon bepalen, zou ik, helemaal niemand kastijden". Maar hoe verdween die illusie toen de gezegende Jezus me een sleutel gaf en me binnen voerde in het centrum van een licht, zodat ik, kijkend binnen in dat licht al de eigenschappen van God kon zien, ook de rechtvaardigheid. O, hoe geordend is alles in God! Als de rechtvaardigheid straft is dat van vanuit de orde, en als die niet straft, is dat niet in harmonie met de andere eigenschappen. Dus zag ik me zelf als een ellendige worm midden in 't licht, want als ik de loop der rechtvaardigheid wilde belemmeren, verstoorde ik die orde en zou ik de mensen schade toebrengen, omdat ik begreep dat rechtvaardigheid betekent pure liefde voor hen. Ik voelde me erg verward, en in verlegenheid gebracht en om dat kwijt te raken zei ik tot Ons Heer: "Door dit licht waarmee U me omgaf, zag ik dingen heel anders en als U het aan mij overlaat doe ik het slechter dan U. Daarom aanvaard ik deze kennis niet en ik doe afstand van de sleutel van de rechtvaardigheid. Wat ik aanvaard en wil is dat U me laat lijden en de mensen spaart; voor het overige wil ik er niets over weten".

En Jezus glimlachte om mijn woorden en zei: *"Je wilt er wel erg snel van af, zonder de reden te willen weten; en om Mij meer onder druk te zetten kom je met twee dingen, laat me lijden en spaar hen"*. En ik: "Heer, het is niet dat ik de reden niet wil weten, maar dat is niet mijn zaak, maar de uwe. Mijn taak is

slachtoffer te zijn; doet U daarom uw taak en ik doe de mijne, nietwaar, mijn lieve Jezus?" En als om zijn goedkeuring te tonen verdween Hij.

10 juni 1900

De taak van slachtoffer. Kastijdingen.

Het lijkt of de aanbiddelijke Jezus de rechtvaardigheid blijft halveren door een beetje in mij uit te storten en de rest over de mensen. Vooral vanmorgen, toen ik bij Jezus was, werd mijn ziel gekweld toen ik zag hoe zijn liefvallig hart gefolterd werd door de kastijding van de schepselen. Zijn lijden was zo erg dat Hij niets anders deed dan voortdurend kreunen. Hij had een zware doornenkroon op zijn hoofd, helemaal verzonken in zijn vlees, zodat zijn hoofd één en al doorn was. Om zijn lijden een beetje te verlichten zei ik: "Zeg me toch eens, mijn hoogste goed, wat is het, dat U zoveel doet lijden? Sta mij toe deze doornen te verwijderen die U niet weinig kwellen!" Maar Jezus antwoordde niet; nog sterker, Hij luisterde niet eens naar wat ik zei. Dus begon ik die doornen één voor één te verwijderen en bracht die dan aan op mijn hoofd. Welnu, terwijl ik dit deed, zag ik ergens ver weg een aardbeving die een slachtpartij onder de bevolking aanrichtte. Toen ging Jezus van mij weg en ik kwam weer terug tot mezelf, maar heel erg gekweld door de gedachte aan het lijden van Jezus en de tragedies van de ellendige mensheid.

12 juni 1900

De gehoorzaamheid doet haar aan Jezus vragen haar te laten lijden om kastijdingen te voorkomen.

Vanmorgen toen mijn lieve Jezus kwam begon ik te spreken: "Heer, wat doet U?" Ik denk dat U te ver gaat met de rechtvaardigheid". En terwijl ik verder wilde spreken om de menselijke ellende te verontschuldigen, legde Jezus me het zwijgen op met de woorden: "*Wees kalm, als je wilt dat Ik bij je blijf; kom en kus Mij en aanbid Mij zoals gewoonlijk in al mijn lijdende ledematen*". Dus begon ik bij zijn hoofd en dan één voor één de andere ledematen. O, hoeveel diepe wonden in dat allerheiligste Lichaam – het boezemde afschuw in, alleen al bij de aanblik. Zo gauw ik ermee ophield verdween Hij en liet me achter met heel weinig lijden en met de angst: wie weet wat Hij de mensen zal aandoen, omdat Hij zich niet verwaardigde zijn bitterheid over mij uit te storten!

Even daarna kwam mijn biechtvader en ik vertelde hem wat ik net heb gezegd en Hij zei: "*Als je vandaag je meditatie doet, moet je puur uit gehoorzaamheid,*

Hem vragen dat je de kruisiging mag ondergaan en dat Hij ophoudt met de geselingen". Dus, toen ik mijn meditatie deed, vroeg ik Hem wat de gehoorzaamheid me had opgedragen. Hij liet zich maar heel even zien, maar zonder aandacht aan mij te besteden; integendeel, of Hij stond met zijn rug naar de mensen of Hij sliep zodat Hij niet door mij kon worden lastig gevallen en zelfs toen ik me voelde sterven, bekommerde Hij zich niet om mijn gehoorzaamheid.

Dus raapte ik al mijn moed bij elkaar en vol vertrouwen in de heilige gehoorzaamheid raakte ik een arm aan om Hem wakker te schudden en zei: "Heer, wat doet U nu? Is dit nu uw liefde voor uw zo geliefde deugd van gehoorzaamheid? Is dit nu de lof die U zo dikwijls gebracht heeft aan deze deugd? Is dit nu de eer die U zo kwistig hebt uitgestort, zodat U zei dat U geroerd was en niet kon weerstaan aan de deugd van gehoorzaamheid en dat U zich onderworpen voelde aan de ziel die zich overgeeft aan deze deugd en nu lijkt het of het U niet aangaat dat ik gehoorzaam?" Terwijl ik dit en nog andere dingen zei – het zou te ver voeren als ik het op zou schrijven – verroerde de gezegende Jezus zich en alsof Hij plotseling een zeer hevige pijn kreeg, barstte hij in tranen uit en snikkend zei Hij: *"Ik wil ook helemaal geen geselingen, maar het is de rechtvaardigheid die me bijna met geweld dwingt. Maar met jouw woorden raak je Me tot in de ziel en je beroert een snaar die te gevoelig is en zo geliefd door Mij dat Ik geen andere eretitel wens dan gehoorzaamheid. Welnu, om je te tonen dat Ik me wel degelijk bekommer om jouw gehoorzaamheid, wil Ik je, ondanks het feit dat mijn rechtvaardigheid Mij dwingt om het niet te doen, laten delen in de pijnen van het kruis".* Intussen verdween Hij, mij tevreden achterlatend omdat Hij me liet gehoorzamen en met verdriet in mijn ziel, alsof ik de oorzaak was geweest dat de Heer weende om mijn lijden. Ach. Heer, ik smeek U, vergeef me.

14 juni 1900

De uitwerking van het kruis.

Terwijl ik wat leed, had mijn aanbiddelijke Jezus bij zijn komst medelijden met me en zei: *"Mijn dochter, waarom lijd je zoveel? Laat Me je wat verlichting brengen"*. Hoewel Jezus meer leed dan ik, gaf Hij me een kus en als de gekruisigde, bracht Hij me buiten mezelf en legde mijn handen en voeten op de zijne, terwijl mijn hoofd steunde op zijn hoofd en het zijne op dat van mij. Wat was ik tevreden in die houding, Hoewel de spijkers en de doornen van Jezus me pijn deden, gaven die pijnen me toch vreugde, omdat zij werden geleden voor mijn Geliefde. Ik zou eigenlijk hebben gewild dat die erger werden. Ook Jezus leek tevreden met mij en hield me dicht tegen Zich aan in die houding. Het leek of Jezus me verkwikte en of ik voor Hem een verkwikking

was. Toen veranderden we van houding en toen we mijn biechtvader zagen smeekte ik Hem direct om in zijn behoeften te voorzien en ik vroeg de Heer zich te verwaardigen om mijn biechtvader te laten horen hoe zoet en lieflijk de stem van de Heer is. Om me tevreden te stellen richtte Jezus zich naar Hem en sprak over het kruis: *“Het kruis neemt de Godheid op in de ziel, doet haar gelijken op mijn Mensheid en vermenigvuldigt mijn eigen werken in haar”*.

Nadien gingen we nog wat rond en – o, hoeveel smartelijke zuchten die de ziel als het ware doorboorden! ; de ernstige ongerechtigheid van de mensen die zich zelfs voor de rechtvaardigheid niet beheersen – integendeel, zij gaan nog heviger tekeer, alsof ze de wonden willen vermenigvuldigen; en de grote ellende die ze zichzelf aandoen. Toen trokken we ons terug tot ons grootste verdriet. Jezus verdween en ik kwam weer tot mezelf.

17 juni 1900

In God zijn is in vrede zijn.

Omdat de gezegende Jezus vanmorgen niet kwam begon ik wat onrust te ontwaren van binnen over waarom Hij niet kwam. Toen Hij kwam zei Hij: *“Mijn dochter, in God zijn is precies hetzelfde als de grenzen van de vrede niet overschrijden. Dus als je merkt dat je een beetje onrustig wordt is dat een teken dat je iets van God verwijderd raakt, omdat in Hem verblijven en niet volmaakt in vrede zijn niet samen kan gaan; te meer omdat vrede onbegrensd is – nog sterker, alles wat God toebehoort is één en al vrede”*. Toen voegde Hij er aan toe: *“Weet je niet dat ontbering aan de ziel ten goede komt, zoals de winter aan de planten, daar die dan diepere wortels vormen en de winter sterkt hen en zorgt dat ze weer groen worden en in mei bloeien?”*

Hierna bracht Hij me buiten mezelf en nadat ik verschillende noden bij Hem aanbeval, ging Hij van me weg en ik bevond me weer in mezelf, met een verlangen om altijd in God te blijven en zo altijd in vrede te leven.

18 juni 1900

De hele schepping verwijst naar de liefde van God, het gewonde lichaam van Jezus verwijst naar de naasteliefde.

Daar Hij nog steeds niet kwam, probeerde ik me te richten op de beschouwing van het mysterie van de geseling. Terwijl ik dit deed, zag ik heel even de gezegende Jezus een en al wonde en vol stromend bloed, die me zei: *“Mijn*

dochter, de hele hemel en de hele schepping verwijst naar de liefde van God; mijn verwonde lichaam verwijst naar de naasteliefde; van twee naturen, mijn Mensheid verenigd met mijn Godheid, vormde Ik één geheel en Ik maakte die onafscheidelijk, omdat Ik niet alleen de goddelijke rechtvaardigheid voldoening moest geven, maar ook de redding van de mensen moest bewerkstelligen. En op dat iedereen deze verplichting van de liefde tot God en de naasten op zich zou nemen, maakte Ik er niet alleen één geheel van, maar maakte Ik het tot een goddelijk voorschrift. Aldus spreken mijn wonden en mijn bloed even zovele talen die iedereen onderrichten elkaar te beminnen en te zorgen voor de redding van de anderen”.

Nadien zag Hij er wat verdrietiger uit en zei: *“Wat een meedogenloze tiran is de liefde voor Mij; de hele loop van mijn sterfelijke leven besteedde Ik aan één voortdurende offergang, tot stervens toe, leeg gebloed aan een kruis en Ik gaf Mezelf als een eeuwig slachtoffer in het sacrament van de Eucharistie. En dat niet alleen, Ik heb ook nog al mijn geliefde ledematen die als slachtoffer een leven leiden van voortdurend lijden, ten bate van de redding van de zielen; uit velen heb Ik precies jou gekozen om slachtoffer te blijven uit liefde voor Mij en de mensen. Ach ja, mijn hart vindt geen rust als het geen mensen vindt. En de mens ... hoe antwoordt hij Mij? Met de allergrootste ondankbaarheid!”*
Toen Hij dit gezegd had, verdween Hij.

20 juni 1900

De meest volmaakte nederigheid geeft de meest intieme vereniging van God en de ziel.

Vanmorgen toen ik buiten mezelf was en mijn hoogste Goed niet kon vinden, moest ik overal rondkijken op zoek naar Hem en toen ik zo moe werd dat ik bijna flauw viel, voelde ik hoe Hij achter mij mijn schouder ondersteunde. Dus strekte ik mijn arm en trok Hem naar voor en zei: *“Mijn liefste, U weet dat ik niet zonder U kan en toch laat U me zo lang wachten, dat U de oorzaak bent dat ik flauw val. Vertel me dan tenminste; wat is de reden hiervan? Hoe heb ik U beledigd dat U me aan zulke wrede kwellingen onderwerpt, aan zo’n pijnlijk martelaarschap, want dat is die ontbering?”* En Jezus onderbrak me en zei: *“Mijn dochter, mijn dochter, voeg niet nog meer kwellingen toe aan mijn hart dat tot het uiterste verbitterd is en een voortdurende strijd levert vanwege het geweld waaraan ik voortdurend wordt blootgesteld. De ongerechtigheid van de mensen oefent geweld op me uit, net zoals zij rechtvaardigheid over zich zelf afroepen en Mij dwingen om hen te kastijden; en rechtvaardigheid in voortdurend gevecht met de liefde die Ik voor de mensen heb, kwelt mijn hart zo pijnlijk dat die Mij voortdurend doet sterven. Je oefent geweld op Me uit omdat*

je niet rustig blijft wanneer Ik kom, terwijl je de kastijdingen kent die Ik verspreid – nee, jij forceert Mij, je oefent geweld op Me uit en je wilt niet dat Ik bestraf; en omdat Ik weet dat je niet anders kunt in mijn aanwezigheid, zie Ik ervan af om te komen om mijn hart niet een nog heviger gevecht te laten leveren. Wil Me daarom niet forceren om nu te komen; laat Me mijn woede uiten en vermeerder mijn pijnen niet door jouw spreken.

Voor het overige wil Ik niet dat je er over nadenkt, omdat de volmaaktste, de meest verheven nederigheid bestaat in het loslaten van 't begrijpen en geen discussie over het hoe en waarom, maar zichzelf los laten in eigen niets-zijn. En als de ziel dit doet zonder het te beseffen, voelt ze zich opgenomen in God en dit brengt in de ziel de intiemste vereniging teweeg, de volmaaktste liefde voor zijn hoogste goed. Dit echter tot zeer groot voordeel voor de ziel, omdat zij door haar eigen begrijpen los te laten, goddelijk gaat begrijpen en door iedere discussie over zichzelf los te laten – of ze koud of warm is, of de dingen die haar overkomen haar bevallen of niet – zij zal er belang in stellen en zal een taal gaan spreken die totaal hemels en goddelijk is. Bovendien bekleedt nederigheid de ziel met veiligheid, dat wil zeggen de ziel gewikkeld in het kleed van veiligheid, blijft ten diepste kalm en verfraait zich in alles om haar dierbaarste en geliefde Jezus te behagen”.

Hoe verbaasd liet Hij me achter door zo te spreken. Ik had geen woorden om Hem te antwoorden. Na een ogenblikje verdween Hij en bevond ik me weer in mezelf – kalm ja, maar ten diepste verdrietig; op de eerste plaats vanwege het verdriet en de strijd waarin mijn Jezus verweekeld was en ten tweede uit angst dat Hij niet zou komen. Wie zou dit kunnen verdragen? Hoe zal ik mezelf kunnen verdragen in zijn afwezigheid? Ach, Heer, geef me de kracht om dit zo harde martelaarschap uit te houden, zo onverdraaglijk als het is voor mijn arme ziel. Ondanks alles, zeg wat U maar wilt, maar ik zal geen middel onbenut laten, ik zal alle wegen bewandelen, alle listen gebruiken om U te bewegen te komen.

24 juni 1900

Het kruis is voedsel voor de nederigheid.

Na een paar dagen van ontbering – hoogstens zag ik een schaduw of flits van Hem – had ik het gevoel of al mijn vermogens waren ingeslapen, zodat ik zelf niet kon begrijpen wat er gebeurde in mijn binnenste. In deze slaaptoestand was er maar één pijn in mijn binnenste duidelijk, dat het leek of ik, terwijl ik sliep, alle zicht verloor en beroofd was van alle rijkdommen.

Zo'n ongelukkig iemand kan niet treuren, noch zich verdedigen, noch middelen benutten om zich te bevrijden van zijn ongeluk. Sukkelaar, in wat voor

meelijwekkende toestand bevindt hij zich. Maar wat is de oorzaak hiervan? Zijn slaap.

Want als hij wakker was geweest zou hij zeker geweten hebben hoe zich te verdedigen tegen zijn ongeluk. Dit is mijn ellendige toestand; het is me zelfs niet gegeven een klacht te uiten of een verzuchting of een traan te laten, omdat ik het zicht verloren heb op Degene die heel mijn liefde is, heel mijn heil, en die al mijn tevredenheid uitmaakt. Het komt mij voor dat Hij me in slaap laat vallen om me niet te laten lijden onder zijn afwezigheid en dan van me weg gaat. Ach Heer, maakt U me zelf weer wakker, dat ik mijn ellende kan zien en tenminste weet wat mij is ontnomen!

In deze toestand hoorde ik vanuit mijn binnenste mijn gezegende Jezus onophoudelijk kreunen. Dat gekreun raakte pijnlijk mijn oor, en toen ik wat helderder werd, zei ik: "Mijn enige goed, door uw gekreun merk ik in wat voor pijnlijke toestand U zich bevindt. Dat komt omdat U alleen wilt lijden en mij niet wilt laten delen in uw pijnen; sterker nog, om mij niet in uw gezelschap te hebben, laat U me in slaap vallen en U laat me alleen zonder me ook maar iets te laten begrijpen. Ik begrijp waarom dit alles gebeurt; zo bent U vrijer om te kastijden. Maar, o alstublieft – heb medelijden met mij, want ik ben blind zonder U; omdat het altijd goed is in alle omstandigheden iemand te hebben die U gezelschap wil houden, zeg ik tot U zelf, geef uw gemoed lucht en temper uw woede hoe dan ook. In feite bent U nu vastbesloten en U gaat kastijden, maar als U uw evenbeeld ziet omkomen van ellende, zult U nog meer kreunen dan nu en wellicht zult U me zeggen: "Ach, als je ijveriger geprobeerd had Mij te behagen, als je de pijnen van de schepselen op je had genomen, zou Ik mijn eigen ledematen niet zo zien lijden". Nietwaar mijn allergeuldigste Jezus? O, alstublieft, ontlast U zelf een beetje en laat mij lijden in Uw plaats".

Terwijl ik dit zei kreunde Hij onophoudelijk, alsof Hij bijna beklaagd wilde worden en ontlast; maar Hij wilde deze opluchting bijna afdwingen. Welnu, na mijn onbescheiden aanhouden, bracht Hij zijn vastgespijkerde handen en voeten in mijn binnenste en liet mij beetje delen in zijn pijnen. Hierna verminderde zijn kreunen een beetje en zei Hij: *"Mijn dochter, deze droevige tijden dwingen mij hiertoe, omdat de mensen zo brutaal en hoogmoedig worden, dat iedereen denkt dat hij zijn eigen God is; en als Ik de geselingen niet opeis, zou Ik hun zielen schaden, omdat alleen het kruis voedsel is voor de nederigheid. Dus als ik dit niet doe zou Ik zelf veroorzaken dat zij de middelen missen om vernederd te worden en zich losmaken van hun vreemde krankzinnigheid, hoewel de meerderheid van hen Mij zelfs nog meer beledigt. Maar Ik doe dit als een vader die het brood breekt voor allen die gevoed moeten worden – brood dat sommigen van zijn kinderen niet willen eten; sterker nog, zij gebruiken het om het in hun vaders gezicht te gooien. Wat heeft de arme vader verkeerd gedaan? Dat ben Ik. Daarom, heb medelijden met Mij in mijn verdriet"*.

Na dit gezegd te hebben verdween Hij en liet me half wakker en half slapend, zelfs niet wetend of ik helemaal wakker moet worden of weer moet gaan slapen.

27 juni 1900

De ziel moet zichzelf in Jezus erkennen, niet in zich zelf.

Ik blijf slaperig. Deze morgen was ik een paar minuten helder en ik besepte mijn ellendige toestand. Ik voelde de bitterheid mijn hoogste en enige goed te moeten missen. Ik kon alleen een paar tranen wegpinken en zei Hem: "Mijn altijd goede Jezus, waarom komt U niet? Dit kunt U toch niet doen: een ziel kwetsen en haar dan verlaten. En nog erger: haar niet laten weten wat U doet en haar in slaap laten vallen. Alstublieft, kom, laat me toch niet zolang wachten.

Terwijl ik dit en nog meer nonsens zei, kwam Hij direct en bracht me buiten mezelf. Ik wilde Hem spreken over mijn armzalige toestand, maar Jezus legde me het zwijgen op en zei: *"Mijn dochter, wat Ik van je verlang is, dat je niet langer jezelf erkent in jezelf, maar dat jezelf alleen erkent in Mij. Dus zul je niet langer jezelf herinneren en ook niet jezelf erkennen, maar je zult Mij herinneren en jezelf niet erkennend, zul je erkenning krijgen van Mij alleen. Naargelang je jezelf zult vergeten en negeren, zul je Mij beter leren kennen en zul je jezelf alleen erkennen in Mij. Als je dit alles eenmaal gedaan hebt, zul je niet langer denken met jouw geest, maar met de mijne. Je zult niet kijken met jouw ogen, niet spreken met jouw mond, jouw hart zal niet kloppen, jouw handen niet werken, jouw voeten niet lopen. Je zult kijken met mijn ogen, spreken met mijn mond, mijn hart zal in 't jouwe kloppen, je zult werken met mijn handen, lopen met mijn voeten.*

Om dit te laten gebeuren, dat betekent, om zichzelf alleen te erkennen in God, moet de ziel naar haar oorsprong gaan en terugkeren naar haar begin – God, uit wie ze ontstond – en alles van zichzelf samen laten vallen met haar Schepper. En alles wat ze van zichzelf vasthoudt en niet samenvalt met hoe ze begon, moet ze teniet doen en tot niets terug brengen. Alleen op deze wijze, ontdaan van zichzelf, kan ze terugkeren naar haar oorsprong, zich alleen in God erkennen en werkzaam zijn volgens het doel waarvoor ze werd geschapen. Daarom moet de ziel om volledig gelijkvormig te worden aan Mij zich één maken met Mij."

Toen Hij dit zei zag ik de vreselijke kastijding van planten die afsterven en wat daarna zou volgen. Ik kon alleen zeggen: "Ach Heer, hoe moeten die arme mensen verder?" En alsof Hij niet wilde luisteren verdween Hij in een oogwenk. Wie kan de bitterheid van mijn ziel beschrijven, toen ik tot mezelf kwam en

geen kans had gehad Hem ook maar een woord te zeggen over mezelf en mijn naaste en over mijn neiging in slaap te vallen met wat me was overgebleven.

28 juni 1900

De kastijdingen van dit ogenblik zijn niets anders dan de voorbereiding voor toekomstige kastijdingen.

Vanmorgen toen ik heel verdrietig was over het weg blijven van mijn lieve Jezus, zag ik Hem heel even en Hij zei: *“Mijn dochter, hoe velen zullen onmaskerd worden in deze tijden van kastijdingen. In feite zijn de huidige kastijdingen enkel de voorbereidingen voor al de kastijdingen die Ik je in de loop van het afgelopen jaar heb getoond”*.

Toen Hij dit zei dacht ik: “Als de Heer zo doorgaat dat Hij niet komt omdat Hij wil kastijden, en Hij zijn pijnen niet met mij wil delen en mij op zo’n ongewone manier behandelt – wie is in staat dat te verdragen? Wie zal me de kracht geven om deze toestand vol te houden?” En Jezus beantwoordde mijn gedachte en zei vol mededogen: *“Zou je willen dat ik je voor even onthef van je taak als slachtofferziel en die later weer teruggeef?”* Toen Hij dit zei voelde ik me zo verward en bitter (want het leek me of de Heer me met dat voorstel van zich af duwde) dat ik geen ja of nee kon zeggen – en ook niet hoorde wat de gehoorzaamheid me vroeg. Zonder mijn woorden af te wachten, verliet Hij me, en ik bleef achter alsof een spijker in mijn hart was geslagen, denkend dat Jezus me afwees. De pijn was zo groot dat ik alleen maar bittere tranen schreide.

29 juni 1900

Jezus en Luisa verkwikken elkaar.

Daar ik verbitterd bleef, kwam mijn aanbiddelijke Jezus omdat Hij medelijden met me had en ondersteunde me in zijn armen. Toen Hij me buiten mezelf bracht, merkte ik dat er overal diepe stilte heerste, droefheid en rouw. De mensen zo te zien maakte zo’n indruk op mijn ziel, dat het mijn hart bekleemde.

Toen zei de gezegende Jezus alsof Hij mij apart nam: *“Mijn dochter, laten we wat ons bedroeft even terzijde laten en laat ons elkaar verkwikken”*. Terwijl Hij dit zei, begon Hij me te liefkozen en te kussen; maar mijn verwarring was zo groot dat ik die kussen en liefkozingen niet durfde te beantwoorden. En Hij vervolgde: *“Wat is dat nou? Ik verkwik je met kussen en liefkozingen en jij wilt*

Mij niet verkwikken door die te beantwoorden?” Daarna voelde ik zoveel vertrouwen dat ik zijn liefde beantwoordde; en terwijl ik dit deed, verdween Hij.

2 juli 1900

Door haar lijden hield Luisa een kastijding tegen.

Ik bleef verbitterd en bedroefd, bijna versuft. Vanmorgen kwam Hij helemaal niet. Mijn biechtvader kwam en drong aan op de kruisiging. Aanvankelijk stemde de gezegende Jezus hier niet mee in, maar nadat ik Hem smeekte mij te laten gehoorzamen, liet Hij zich maar even zien en zei: *“Wat wil je? Waarom wil je Mij geweld aandoen, wanneer het zo noodzakelijk is de mensen te kastijden?”* En ik zei: *“Heer, niet ik maar de gehoorzaamheid wil het zo”*. En Hij: *“Welaan dan, omdat het de gehoorzaamheid is, wil Ik je laten delen in mijn kruisiging en tegelijkertijd wil Ik Mezelf een beetje verkwikken”*. Bij deze woorden liet Hij me delen in de pijnen van het kruis en terwijl ik leed, kwam Jezus dicht bij me en het kwam me voor dat Hij zich verkwikte. Terwijl ik zo bij Hem was, wees Hij op een pikzwarte wolk die naderde en terreur en angst verwekte alleen al bij het zien ervan en iedereen zei: *“Deze keer sterven we”*. Terwijl iedereen doodsbang was verscheen er tussen mij en Jezus een stralend kruis dat bewoog in de richting van die storm en die storm grotendeels verdreef, zodat de mensen leken te kalmeren. Ik kan het niet zeker zeggen, maar het leek me een orkaan begeleid door omweer en hagel, zo hevig dat die de kracht had hele fabrieken weg te vagen; en het kruis dat die grotendeels verdreef leek mijn geringe lijden te zijn, dat Jezus met mij had gedeeld. Moge de Heer gezegend zijn en moge alles zijn voor zijn eer en glorie.

3 juli 1900

Kastijdingen door besmettelijke en dodelijke ziekten.

Na de Communie vanmorgen zei ik, zo gauw ik mijn aanbiddelijke Jezus zag: *“Mijn geliefde Heer, waarom zendt U zo veel kastijdingen? Waarom wilt U deze keer niet kalmeren om een of andere reden? Het lijkt wel of alle middelen hebben gefaald – zowel gebed als mijn woorden: Heer, stort uw bitterheid over mij uit. Ach, het is nooit uw gebruikelijke manier van doen geweest!”* Terwijl ik dit zei, onderbrak de gezegende Jezus me en antwoordde: *“Mijn dochter, toch zijn de kastijdingen die Ik overzend niets vergeleken bij die Ik heb voorbereid; kwel jezelf hiermee daarom niet, want zij zijn geen aanleiding tot grote droefheid”*.

Toen Hij dit zei zag ik voor mij veel mensen met besmettelijke ziekten die stervende waren; dus zei ik Hem, overmand door afgrijzen: “Ach Heer, dat is nu wat we nodig hebben! Wat doet U? Wat doet U? Als U dit wilt doen neem mij dan weg van deze aarde, want mijn hart kan zulke droevige taferelen niet verdragen. Bovendien, wie kan deze toestand waarin U me voortdurend brengt verdragen – dat U niet komt, of maar heel kort, en dat niet alleen, maar U laat me versuft en slaperig achter, zodat ik niets meer kan begrijpen; toch zei U, dat U me zo wilde achterlaten tot U wat kwijt was van uw woede, maar nu stapelt U woede op woede, en het komt me voor dat het voorlopig nog niet voorbij is. Arme ik, arme ik! Wie zal me de kracht geven om deze toestand te blijven verdragen? Wie is in staat dit te verduren?”

Terwijl mijn droefheid naar buiten kwam, kreeg Jezus medelijden en zei: “*Mijn dochter, maak je niet bezorgd over je slaperigheid. Dit betekent dat Ik jou in dezelfde toestand heb gebracht als Ik ben bij de mensen – alsof Ik hen niet hoor of zie. Kortom weet je nog wat Ik laatst zei: Wil je dat Ik je rol van slachtofferziel opschort?*” En ik: “Heer, de gehoorzaamheid wil niet dat ik deze opschorting aanvaard”. En Hij: “*Welaan dan, wat wil je van Mij? Wees kalm en gehoorzaam*”. Stel je voor hoe verdrietig ik achterbleef? En dat niet alleen, maar het leek of mijn innerlijke krachten zo overmand werden door slaap dat ik leef zonder te leven. Ach Heer, heb medelijden met mij! Laat me niet in de steek in zulk een meelijwekkende en trieste toestand!

9 juli 1900

Niet alleen vóór God leven, maar in God.

Dezelfde toestand blijft duren en misschien zelfs nog slechter, en als Hij Zich soms laat zien, zie ik slechts schaduw en flitsen en bijna altijd in stilte.

Vanmorgen op het toppunt van ellende en sufheid vanwege die voortdurende slaap, liet Hij zich heel even zien en zei: “*Moed, mijn dochter, de ziel die Mij echt toebehoort moet niet alleen vóór God leven maar in God. Tracht jij in ieder geval te leven in Mij, want in Mij vind je de voedingsbodem voor alle deugden en als je daar tussen loopt, zul je hun geur opsnuiven, zo overvloedig dat je verzadigd wordt.*

En jijzelf zal niets anders doen dan licht en hemelse geur afgeven, omdat in Mij leven de ware deugd is en die heeft het vermogen om de ziel dezelfde gestalte te geven als de goddelijke Persoon waarin zij verblijft en om haar te transformeren met dezelfde goddelijke deugden waarmee zij zichzelf voedt”.

Hierna verdween Hij als in een flits en toen ik die flits probeerde te volgen bevond mijn ziel zich buiten zichzelf. Maar Hij was al ontsnapt en het was me

niet gegeven om Hem te vinden, terwijl ik verbitterd vreselijke hagelbuien zag, die grote verwoesting hadden aangericht; en bliksemflitsen die brand leken te hebben veroorzaakt en andere dingen die voorbereid waren. Toen ik dit had gezien bevond ik me weer in mezelf, verdrietiger dan tevoren.

10 juli 1900

Het verschil tussen leven vóór God en leven ín God.

Terwijl ik nog steeds in verwarring leefde, toonde Hij zich in een flits en gaf me te verstaan dat ik niet alles opgeschreven had wat Hij me de dag tevoren had gezegd – n.l. dat de ziel niet alleen voor God moet leven, maar in God. Dus herhaalde de gezegende Jezus wat het verschil is tussen leven voor God en leven in God: *“Levend vóór God kan de ziel onderhevig zijn aan verwarring, bitterheid, labiliteit, de zwaarte van hartstochten, betrokken raken bij aardse aangelegenheden. Maar leven in God – nee dat is iets heel anders, omdat het belangrijkste voor iemand die wil gaan verblijven in een ander is dat hij alles loslaat wat hem toebehoort – dat hij zich ontdoet van alles, zijn eigen hartstochten opgeeft; in één woord, alles loslaat om alles in God te vinden. Welnu, als de ziel zich niet alleen ontdoet van zichzelf, maar zich slanker maakt, dan zal ze binnen kunnen gaan door de smalle deur van mijn Hart om in Mij te leven op mijn manier en vanuit mijn eigen leven. Zelfs hoewel mijn Hart onmetelijk is zodat het geen grenzen kent, is haar deur in feite echter buitengewoon smal en alleen iemand die zich van alles heeft ontdaan kan er binnengaan. En terecht, omdat Ik daar Ik de Allerheiligste ben, nooit iemand zal toestaan in Mij te leven die buiten mijn heiligheid leeft. Daarom, mijn dochter, tracht in Mij te leven en je zult nu al het paradijs bezitten”*.

Wie kan zeggen hoeveel ik begreep van dit leven in God? Maar toen verdween Hij, en ik bleef achter in dezelfde toestand.

11 juli 1900

Het lijden van Luisa zal de kastijdingen milderen.

Vanmorgen, na de Communie en nog steeds in dezelfde staat van verwardheid, was ik alleen met mezelf bezig, toen ik mijn aanbiddelijke Jezus in grote haast naar me toe zag komen met de woorden: *“Mijn dochter, temper mijn woede een beetje, anders...!”* En ik zei toen erg geschrokken: *“Wat wilt U dat ik doe om uw woede te temperen?”* En Hij: *“Door mijn lijden binnen jezelf te trekken zul je bereiken dat mijn woede kalmeert”*.

Op dat ogenblik kwam het me voor dat Hij door middel van een lichtstraal mijn biechtvader riep en onmiddellijk maakte die duidelijk dat ik de kruisiging zou ondergaan. De gezegende Jezus werkte direct mee en ik werd betrokken in zoveel lijden dat ik, vanwege de intensiteit van de pijnen, voelde hoe mijn ziel uit mijn lichaam ging. Toen ik dacht dat ik op 't punt stond mijn laatste adem uit te blazen en ik tevreden was dat Jezus mijn ziel zou ontvangen, zag ik hoe mijn biechtvader mij weer terug riep in mezelf door te zeggen: "*genoeg, genoeg*". Toen zei Jezus me: "*De gehoorzaamheid roept je*". En ik: "Ach Heer, ik wil zo graag komen" En Jezus: *Wat kan Ik doen? De gehoorzaamheid blijft je roepen*". En dus leek het of deze nieuwe gehoorzaamheid niet toestond dat het lijden door zou gaan; maar voor mij inderdaad een wrede gehoorzaamheid, omdat ik in het zicht van de haven buiten gezet werd om weer verder te varen.

Nadien had ik, zelfs ofschoon ik al lijdend achter bleef, niet langer het gevoel dat ik op 't punt stond te sterven en mijn welwillende Heer vervolgde: "*Mijn dochter, als je vandaag mijn woede niet getemperd had, was het zo ver gekomen dat Ik niet alleen planten had vernietigd maar ook mensen. En als je biechtvader zelfs niet had ingegrepen door mijn lijden op jou over te dragen, had Ik zelfs met hem geen rekening gehouden. Het is waar dat kastijdingen nodig zijn, maar af en toe, als mijn woede toeneemt, is het noodzakelijk dat je die kalmeert; hoeveel meer geselingen, mijn dochter, zou Ik anders toegebracht hebben*". En terwijl Hij dit zei leek het of ik Hem, totaal uitgeput hoorde kreunen: "*Mijn dochter...*" of "*Mijn kinderen, arme kinderen van Me, wat zie Ik jullie in aantal afnemen*". En tot mijn verbazing deed Hij me verstaan, dat Hij na een beetje gekalmeerd te zijn, zijn woede weer op liet komen om met de kastijding door te gaan en dat dit alleen gediend had om niet te hevig te keer te gaan tegen de mensen. "Ach Heer, word toch kalm en heb medelijden met degenen die Gij zelf 'mijn kinderen' noemt"

14 juli 1900

Het besluit om te kastijden is getekend...

Het komt me voor dat ik een paar dagen heb doorgebracht zonder die diepe slaap, enige tijd samen met de gezegende Jezus, elkaar wat verfrissing bezorgend, maar ik ben zo bang dat Hij me weer onderdompelt in die diepe slaap.

Nadat Hij me vanmorgen wat verfrist had met melk die Hij vanuit zijn mond in mij liet overvloeien en ik Hem verkwikte door de doornenkroon van zijn hoofd te nemen en die in mijn hoofd te duwen zei Hij heel droevig: "*Mijn dochter, het*

besluit om te kastijden is getekend; er blijft alleen over het moment van de uitvoering te bepalen”.

16 juli 1900

Kastijdingen dienen voor het heil van de schepselen.

Vanmorgen kwam mijn aanbiddelijke Jezus niet. Na lang wachten kwam Hij en zei: *“Mijn dochter, het beste voor jou is je toe te vertrouwen aan Mij en aan mijn Wil, zodat je hierdoor, zelfs als je die kastijdingen zou zien, je vrede zou bewaren zonder verward te raken, omdat Ik de vrede zelf ben.* En ik: *“Ach Heer, U komt telkens weer met die kastijdingen. Kalmeer nu definitief en geen geselingen meer. Bovendien wat dit betreft kan ik me niet toevertrouwen aan uw Wil”.* En Hij: *“Ik kan niet kalmeren. Wat zou je zeggen als je iemand naakt zag die i.p.v. zijn naaktheid te bedekken bezig was zich te behangen met sieraden terwijl de lichaamsdelen die bedekking nodig hebben naakt zouden blijven?”* En ik: *“Ik zou het afschuwelijk vinden en het zeker afkeuren”.* En Hij: *“Welnu, zo zijn de zielen. Helemaal naakt zijn ze niet meer in staat zich te bedekken en daarom is het nodig dat Ik hen straf, gesel en hen alles ontnem, zodat ze weer bij zinnen komen en de naaktheid van hun zielen beseffen, want dat is belangrijker dan het lichaam. En als ik dit niet doe, zou Ik aandacht schenken aan de sieraden, zoals de persoon die je berispte, en dat zijn dingen die betrekking hebben op het lichaam en dan zou Ik geen aandacht besteden aan het meest wezenlijke – de ziel, die zij hebben teruggebracht tot zo iets monsterlijks – zodat die niet meer herkenbaar is”.*

Hierna kwam het me voor dat Hij een touwtje in zijn hand had en Hij deed dat om mijn hals en om de zijne. Hetzelfde deed Hij met het hart en de handen en hiermee leek Hij me vast te binden aan zijn Wil. Toen Hij dit gedaan had verdween Hij.

17 juli 1900

Luisa schenkt Jezus wat verlichting. Hij maakt haar duidelijk hoeveel kastijdingen Hij heeft tegengehouden.

Na de Communie zag ik de gezegende Jezus niet zoals gewoonlijk. Toen, na lang wachten voelde ik hoe ik uit mezelf trad en ik vond Hem. Toen ik Hem zag zei Hij: *“Dochter, ik wachtte om een beetje in jou te kunnen rusten, want Ik kan niet meer. O, alsjeblieft, schenk me wat verlichting!”*

Direct nam ik Hem in mijn armen om Hem tevreden te stellen en ik zag dat Hij een diepe wond aan zijn schouder had die medelijden en weerzin wekte als je die zag. Hij rustte zo even en na die korte rust zag ik dat die wond bijna helemaal genezen was. Vol verbazing en verbijstering, en toen ik zag dat Hij wat bijgekomen was vatte ik moed en ik zei: “Gezegende Heer, mijn arme hart wordt gekweld door angst – dat U me niet meer lief hebt. Ik vrees dat ik uw verontwaardiging heb gewekt en dat U daarom niet zoveel komt als eerst, uw bitterheid niet in me uitstort en mij niet meer geeft wat goed voor me is nl lijden; en door mij dit te onthouden, onthoudt U mij Uzelf. O, alstublieft! Geef vrede aan een arm hart! Zeg me, verzeker me, zweer dat U me lief hebt. Houd U nog steeds van me?” En Hij: *“Ja, ja, ja, Ik houd van je”*. En ik: “Hoe kan ik daar zeker van zijn; wanneer men iemand echt liefheeft, geeft men hem toch alles wat hij verlangt? Maar ik zeg U: “Kastijd de mensen niet” en U kastijdt hen. “Stort uw bitterheid in mij” en U doet het niet; integendeel, het lijkt dat U deze keer echt te ver gaat. Hoe kan ik vertrouwen op uw liefde voor mij? En Hij: *“Mijn dochter, jij houdt alleen rekening met de kastijdingen die Ik zend, maar die Ik achterwege laat laat je buiten beschouwing. Hoeveel meer kastijdingen zou Ik hebben moeten zenden, hoeveel meer bloedbaden en hoeveel meer bloed zou er vergoten zijn als Ik geen acht geslagen had op degenen die Mij liefhebben en die Ik bemin met een bijzondere liefde?”*

Hierna leek Jezus zijn weg te vervolgen naar de plaats waar mensen werden afgeslacht. Ik wilde Hem volgen maar dat was me niet gegeven en tot mijn zeer grote verdriet bevond ik me weer in mijzelf.

18 juli 1900

De zonden van de mensen vallen op hen terug en veroorzaken hun ondergang.

In mijn gebruikelijke toestand zag ik mijn aanbiddelijke Jezus maar heel even, mijn hart vol droefheid en ik zag ook veel mensen die veel zonden begingen. Deze zonden kwamen op mij af en verwondden mijn geliefde Jezus zelfs binnen in mijn hart, maar Jezus wierp die van Zich af en zij vielen terug op de mensen zelf en door die val brachten zij hun eigen ondergang teweeg door te veranderen in vele soorten geselingen van de mensen die de hardste harten met afschuw vervulden. Zeer bedroefd zei Jezus toen: *“Mijn dochter, hoe ver reikt de blindheid van mensen - Terwijl ze Mij proberen te verwonden brengen zij zichzelf wonden toe met hun eigen handen”*.

19 juli 1900

Luisa biedt zich aan om te lijden, zodat mensen worden gespaard.

Na een hele nacht en een groot deel van de morgen gewacht te hebben op mijn aanbiddelijke Jezus verwaardigde Hij zich vanmorgen niet om te komen. Omdat ik genoeg kreeg van dat wachten op Hem, probeerde ik uit mijn gebruikelijke toestand te geraken, in de veronderstelling dat het niet langer de Wil van God was. Bijna ongeduldig in mijn pogingen er uit te geraken, bewoog mijn welwillende Jezus binnen in mijn hart, liet zich maar nauwelijks zien en keek naar mij in stilte. Ongeduldig zei ik Hem: "Mijn goede Jezus, hoe kunt U zo wreed zijn! Kan er grotere wreedheid zijn dan dit – een ziel in de steek laten die ten prooi is aan een meedogenloze liefdestiran die haar laat leven in voortdurende doodsangst? O, wat bent U veranderd – eerst liefdevol, nu wreed!"

Terwijl ik dit zei, zag ik veel verminkte menselijke ledematen voor me, dus vervolgde ik: "Ach Heer, wat een verminkte menselijke lichamen! Wat een bitterheid en pijn! Ach, zou het niet minder wreed zijn geweest als U genoegdoening had gevonden in dit lichaam van mij door het in net zoveel stukken te scheuren als U nu hebt teweeg gebracht bij deze lichaamsdelen. Zou er niet minder ellende te zien zijn als er maar één zou lijden dan zoveel arme mensen?" Toen ik dit zei bleef Jezus' blik op mij gericht alsof Hij geshockeerd was – ik kan niet zeggen of Hij ook pijnlijk getroffen was – en Hij zei: "*Dit is nog maar het begin; dit is nog niets vergeleken bij wat nog gaat komen*". Na dit gezegd te hebben verdween Hij uit mijn gezichtsveld en liet zich niet meer zien, mij achterlatend in een zee van bitterheid.

21 juli 1900

De noodzaak van de zuivering.

Na een dag van onhelderheid en slaperigheid zodat ik mezelf niet kon begrijpen, voelde ik na de Communie hoe ik uit mezelf trad, maar ik kon mijn hoogste en enige Goed niet vinden, daarom begon ik uitzinnig rond te dwalen. Terwijl ik dit deed voelde ik, geheel versluierd, iemand in mijn armen en ik kon niet zien wie het was. Niet langer in staat me te bedwingen, trok ik die sluier kapot, en zag ik mijn zo vurig begeerde Alles. Toen ik Hem zag wilde ik beginnen te klagen en nonsens uit te kramen, maar om mijn ongeduld en uitzinnigheid te doorbreken gaf Jezus me een kus. Die bracht leven en kalmte en doorbrak mijn ongeduld, zodat ik niet in staat was ook maar iets te zeggen. Toen vergat ik al mijn ellende – en ik heb veel ellende – en dacht ik weer aan die arme mensen en ik zei tot Jezus: "Kalmeer toch en bespaar zoveel mensen zulke wrede kwellingen. Laat

ons samen gaan naar plaatsen waar zulke dingen gebeuren dan kunnen we die arme christenen opbeuren en troosten in hun trieste toestand. En Hij: *“Mijn dochter, ik wil je niet meenemen, want je hart zou zo ‘n hartverscheurend bloedbad niet doorstaan”*. En ik: *“Ach Heer, hoe hebt U dit kunnen toestaan?”* En Hij: *“Het is bittere noodzaak, omwille van de zuivering van iedere plaats, omdat op het veld dat Ik ingezaaid heb het onkruid en de stekels uitgegroeid zijn tot bomen. En deze stekelige bomen overwoekeren mijn veld alleen maar met giftig en vuil water, zo erg dat als er al een korenaar blijft leven dan ontstaan er niets dan gaten en stank, zodat het onmogelijk is dat er meer aren ontkiemen – ten eerste omdat er geen grond over is die vol staat met zoveel giftige planten; ten tweede, vanwege de gaten die er voortdurend in vallen, die hen niet met rust laten. Dus zie je de noodzaak van het bloedbad – Zoveel slechte planten moeten uitgestoken worden; en het bloed is nodig om mijn veld te zuiveren van giftig en vuil water. Word daarom niet verdrietig over deze start, want niet alleen waar ik gekastijd heb, maar op alle andere plaatsen is zuivering noodzakelijk”*.

Wie begrijpt hoe ontsteld mijn hart was toen ik Jezus dit hoorde zeggen? Dus drong ik weer aan dat ik wilde gaan kijken, maar Jezus luisterde niet naar me en verdween.

Alleen gelaten ging ik toch op pad, maar eerst kwam ik een engel tegen, die me gebod terug te gaan nu zielen te zuiveren, zodat ik gedwongen werd me te bezinnen.

25 juli 1900

Er is absoluut geen wreedheid in Jezus; alles is liefde.

Vanmorgen kwam mijn aanbiddelijke Jezus en toonde me een machine waarin, naar ‘t leek, veel menselijke ledematen werden vernietigd en ook iets wat leek op twee voortekens van kastijdingen in de lucht – kastijdingen die paniek veroorzaakten. Wie beschrijft de consternatie in mijn hart toen ik dit alles zag? Maar toen mijn gezegende Jezus zag hoe verbitterd ik was zei Hij: *“Mijn dochter, laten we wat ons zo kwelt even van ons afzetten en laat ons elkaar opmonteren door wat te spelen samen”*.

Wie kan onder woorden brengen wat er in dit spel zich afspeelde tussen Jezus en mij – subtiele tekens van liefde, liefdeslisten, kussen en tederheden die we elkaar bewezen. – Ik kon wat mijn geliefde Jezus me gaf echter niet verwerken; ik zou in mijn zwakte flauw gevallen zijn; daarom zei ik, niet in staat op te nemen wat Hij me gaf: *“Mijn geliefde, genoeg, genoeg, ik kan niet meer – ik bezwijk; mijn arme hart is niet groot genoeg om zo veel te ontvangen; genoeg voor dit ogenblik”*. Omdat Hij me en standje wilde geven vanwege mijn woorden van de

vorige dag zei Hij heel lief: *“Laat me je klachten eens horen. Zeg me eens: ben Ik wreed? Is mijn liefde voor jouw gevoel veranderd in wreedheid?”* En ik, met een hoogrode kleur: *“Nee Heer, als U komt bent U niet wreed, maar als U niet komt, dan noem ik U wreed”*. Glimlachend om mijn woorden vervolgde Hij: *“Je blijft volhouden dat Ik wreed ben als Ik niet kom? Nee, nee, er kan helemaal geen wreedheid zijn in Mij – alles is liefde; en weet dat als het is zoals je zegt, dan is juist mijn wreedheid grotere liefde”*.

27 juli 1900

Visioenen van aanvallen op de kerk en vervolging in China.

Ik was heel ongerust over mijn ellendige toestand, vooral omdat ‘t niet Gods Wil zou kunnen zijn, en ik beschouwde mijn gebrek aan lijden en zijn voortdurende afwezigheid als een duidelijk teken hiervan. Welnu, terwijl ik mijn hersentjes daarmee pijnigde en ik verwoede pogingen deed om er uit te komen, liet mijn altijd goede Jezus zich in een flits zien en zei: *“Mijn dochter, wat wil je dat Ik doe? Zegt ‘t Me – Ik zal doen wat je verlangt”*. Op zulk een onverwacht voorstel wist ik niets te zeggen; ik voelde me zo verward dat de gezegende Jezus moest doen wat ik wilde – terwijl ik moet doen wat Hij verlangt – dat ik met stomheid geslagen was. Toen Hij zag dat ik niets zei, verdween Hij in een flits en dat licht achterna rennend bevond ik me buiten mezelf. Maar ik vond Hem niet, dus dwaalde ik over de aarde, de hemelen, de sterren, riep Hem eerst met mijn stem, dan met gezang, met het idee dat de gezegende Jezus zou geraakt worden als Hij mijn stem en mijn gezang zou horen en dat ik Hem dan zeker zou vinden.

Zo ronddwalend zag ik de wrede kweeling die maar voortduurt in de oorlog in China-kerken verwoest, beelden van Ons Heer op de grond gegooit... En dit is nog niets. Wat me het meest beangstigde was dat dit nu wordt gedaan door barbaren, door mensen van de wereld, maar later door valse religieuzen die hun maskers afzetten en zich later zien zoals ze zijn, die samenwerkend met de openlijke vijanden van de Kerk, zulk een aanval zullen beramen, onvoorstelbaar voor de menselijke geest. O, hoeveel nog wredere kweelingen. Het lijkt dat zij elkaar hebben gezworen een eind te maken aan de Kerk. Maar de Heer zal het hun vergelden door hen te vernietigen; dus bloed aan de ene kant en bloed aan de andere zijde.

Toen bevond ik me binnen in een tuin die de Kerk leek te zijn en daarbinnen was een menigte mensen en daar vertoonden zich draken, serpente en andere razende beesten die die tuin verwoestten en toen naar buiten gingen en de mensen vertraptten. Terwijl ik dit zag ontdekte ik mijn Lieve Heer in mijn armen en ik zei: *“Eindelijk hebt U U laten vinden. Bent U werkelijk mijn lieve Jezus?”*